

BILGECE

TOPLU KONUT İDARESİ ANADOLU LİSESİ YAYINIDIR.

SAYI:9, 2015-2016

SELIN GÜLER

Merhaba

DERGİNİN SAHİBİ ve YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

TOKİ Anadolu Lisesi Adına
Okul Müdürü
Ünsal ÇOLAK

GÖREVLİ ÖĞRETMENLER

Fatih AKKAYA/Müdür Yard.
Hatice TOPRAK/Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.
Banu AKKAYA/Türk Dili ve Edebiyatı Öğrt.

GÖREVLİ ÖĞRENCİLER

Özer ÖZTAŞ
Ömer AYDIN
Mustafa AYDIN
Aytek YARGIÇ
Kardelen TÜRKOĞLU
Esra ÇAĞLAR
F.Betül FEKER
M.Gökçe ERYURT
Aleyna ŞALIŞ
Julide TUĞRUL
Selin GÜLER

YAYIN KURULU

F.Betül FEKER
M.Gökçe ERYURT
Aleyna ŞALIŞ
Julide TUĞRUL
Selin GÜLER

DİZGİ-TASARIM-KAPAK

Özer ÖZTAŞ
Ömer AYDIN
Mustafa AYDIN
Selin GÜLER

DERGİ İLETİŞİM

tokialmezun@hotmail.com

OKUL İLETİŞİM

www.tokianadolulisesi.k12.tr

Tel.: 0 312 283 30 50

E-Posta: 964415@meb.gov.tr

Bir sürü kalbin tek bir amaç için çarptığı; yorgun gözler, düşünceli bakışlar ve araştıran ellerle dolu; defalarca umutsuzluğa kapılmış ama yine de amacından şaşmamış insanların yolculuğuydu bizimkisi.

Bizler bir senedir Bilgece'nin 9. Sayısını çıkarmak için çalışıyoruz. Umutsuzluğa kapıldık mı? Belki, bazen... Çünkü en iyisini yapmak için çıktık yola. Ama her düştüğümüzde bizleri ayağa kaldıran kalbimizdeki sevgi oldu.

Size vermek istediğimiz mesajları, "Nasıl daha güzel bir şekilde anlatabiliriz?" diye düşündük. Araştırdık, yazdık, çizdik, boyadık, süsledik ve işte bugün sizlere sunuyoruz. Biz eminiz ki, bu dergiyi okuyan herkes; satırlarda kendinden bir parça bulacak ve o parçalar birleşerek bizim sevgi dolu, sıcacık dergi ortamımıza sizi şahit kılacak.

Hadi güzel bir müzik açın, kahvenizi alın ve bu deryayı okumaya başlayın. Şimdiden gösterdiğiniz ilgi için teşekkürler. Sağlıcakla kalın,,,

Gün eskidi yenisi lazım,
Yeni güne yeni sözler lazım,
Yeni şeyler söylenmiş mi,
Sen de bir bak cancağızım.

M.Gökçe ERYURT

Yayın İletişim Kulübü Başkanı

İÇİNDEKİLER

Merhaba- Gökçe Eryurt	-1
İçindekiler	-2
Okul Müdürümüz Ünsal ÇOLAK	-3
Sunay Akınla Röportaj	-4-5-6
Fatma Betül Feker- Betül Bağçuvan	-7
Özüm Pınar Baypınar-Ali Han Ergün- İlayda Gönen	-8
Mahbekar Gökçe Eryurt	-9
Projelerimiz	-10
Erasmus Projemiz	-11
12 Tm'den- Hatice Ergün	-12
OPHELIA	-13
Mert Bayram-Deniz Çalışkan	-14
Ayşe Çevik- Aytek A. Yargıç	-15
Özge Arıcan-Ayşe İrem Özkul	-16
Aleyna Şalış	-17
Ustalarla Söyleşi	-18
Julide Tuğrul-Medine Yarıcı	-19
Kübra Çalışkan-Kübra Yağcı	-20
Matematik	-21-22-23
Sema Kocatürk-Kübra Ertural	-24
Zincir Reaksiyon Projemiz	-25
Eski Oyunlar	-26-27
ATATÜRK	-28-29
Bilimde Yenilikler	-30-31
TOKİ'nin Ressamları	-32-33-34-35
TOKİ Müzik	-36-37
İrem Nur Gül	-38
Nisanur Ekmekçi	-39
Ayşe Buse Ar	-40
Damla Oksal-Meryem Sena Sağlık	-41
İrem Nur Kaya-Furkan Özdemir-	
Burak Ataseven-Zehra Başer	-42
Kardelen Türkoğlu-Deniz Çalışkan	-43
TOKİCE EĞLENCE	-44-45
TOKİ'den Haberler	-46-47-48
Hansel Yılmaz	-49
Kardelen Çolak-Yaren Eroğlu	-50
Anıl Boran-Rumeysa Keskin-Elif Çerkez	-51
Aleyna Süle-E. Meyra Karacakurt-	
Z. Sude Karaca	-52
Özlem Arıcan	-53
Ökkeş Kurt – Bengisu Arslan	-54
Dursun Memiş	-55
Zeynep Gökkoçun-Kevser Serim	-56
Eda Durak-Ayşegül Doğan	-57
Hilal Körpe- Rabianur Aktay	-58

" BİR" OLMAK

Nesilden nesile aktararak uzun yıllar boyunca bir milletin milli kültürü oluşur. Bu kültürün unsurları, asırlarca benimsenerek devam eder. Bu durum kültürün devamlılığını sağlar. İnançlar, kutlamalar, gelenek ve görenekler; insanlara "toplum " olma bilinci aşılar ki böylece o toplumun bireyleri arasında görünmez bağlar oluşur. Toplumun varlığını sürdürebilmesi ve ayakta kalabilmesi bu bağların çok güçlü olmasına bağlıdır. Mehmet Akif'in;

" Değil mi cephemizin sinesinde iman bir;
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;
Değil mi sinede birdir vuran yürek... Yılmaz.
Cihan yıkılsa, emin ol, bu cephe sarsılmaz"

dediği gibi gönüllerimizdeki derin bağ sağlam olduğu müddetçe birliğimiz, beraberliğimiz sonsuza dek sürecektir.

Binlerce yıllık geçmişimizin olması ve farklı coğrafyalardan etkilenmemiz neticesinde maddî ve manevî birçok kültürel mirasa sahibiz. Yemeğinden oyununa, kıyafetlerinden kahramanlarına, acısından sevincine kadar oldukça zengin "değerlerimiz" var. Özgün giyimleri, yemekleri, kilimleri, halıları; düğünleri, şölenleri, oyunları ile dünya kültüründe en özel yere sahip bir milletin çocuklarıyız.

Başta eğitimciler olarak bizler, anneler, babalar kısacası toplumun her ferdi; bu zenginliğin kıymetini bilmelidir. Bu kültürel derinliği -annelerimizden dinlediğimiz ninnilerden, dedelerimizden öğrendiğimiz oyunlarımızdan tutun da gelinlerimizin kına gecelerine, düğünlerimizdeki halaylarımıza varıncaya kadar her türlü kültürel mirasımızı- gelecek nesillere taşımamızdır.

Tarih sahnesinde bizi dimdik ayakta tutacak olan unsur, köklerimize bağlılığımız olacaktır.

"Girmeden tefrika bir millete, düşman giremez;

Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez."

dizelerinde birliğin, dirliğin ve beraberliğin önemini dile getiren Mehmet Akif gibi düşünüyor,hissediyor ve yaşıyoruz. Peygamber Efendimizin "Birlikte rahmet,ayrılıkta azap vardır" hadisi ışığında çocuklarımızı eğitiyoruz. Acıda,kederde,sevinç ve mutlulukta yüzyıllardır bir olan bu milletin "istikbalini" de birlikte ve beraberce hazırlayacağız.

Gönlünde bu milletin sevgisini taşıyan, aziz milletimizin mutlu yarınları için çalışan herkese binlerce selam olsun.

Ünsal ÇOLAK
Okul Müdürü

Türkiye'deki ilk oyuncak müzesinin kurucusu, şair, yazar, gazeteci, araştırmacı, tiyatro oyuncusu Sayın Sunay Akın'la oyuncaklar üzerine yaptığımız sohbetimizden...

Sunay Akın kimdir?

1962 yılında Trabzon'da doğdum. 1985 yılında İstanbul Üniversitesi Coğrafya Fakültesi'ni bitirdim. İlk şiirimi 9 yaşındayken bir meteoroloji çalışanının kızına yazmıştım. Şiiri kızın evindeki balkon kapısına kazımıştım ve soğuk geçen kış mevsiminde aile; o kapıyı yaktı. Şiirim hiçbir zaman yerine ulaşmadı.

İlk kitabımı 1989'da "Makiler" adıyla çıkardım. "Makiler" in ardından Akın 3 şiir kitabı daha çıkardı; "Antik Acılar", "Kaza Süsü" ve "62 Tavşanı". Bunlar dışında 8 tane de roman yazdım. "İstanbul'un Nazım Planı", "Ay Çöreği ve Deniz Yıldızı", "Kız Kulesi'ndeki Kızılderili", "Önce Çocuklar ve Kadınlar", "İstanbul'da Bir Zürafa", "Onlar Hep Oradaydı", "Kırdığımız Oyuncaklar" Kule Canbazı". Bunların yanında birçok radyo ve televizyon programı yaptım.

En büyük düşüm, bir oyuncak müzesi kurmaktı ve bu düşümü 23 Nisan 2005'te gerçeğe dönüştürdüm. Müzede, 11 yıl boyunca dünyanın birçok yerinden topladığım oyuncaklar yer alıyor.

Oyuncaklara merakınız nasıl ve ne zaman başladı?

Oyuncağın tarihi insanlığın, uygarlığın, aydınlanmanın tarihidir, önce bunu bilmek gerekir.

Oyuncaklara merakım, çocukken başladı ama ben özgürlüğümü hiç teslim etmedim. İlk oyuncak müzesini 25 yıl önce Almanya'da gördüm. Sonra davetli olarak edebiyat etkinliklerine, kültür festivallerine gittim ve bütün ülkelerde oyuncak festivalleri olduğunu gördüm. Hepsini gezdim. 5 yıl sadece oyuncağın tarihini araştırdım. Baktım ki benim ülkem, Türkiye'nin bu bilgi birikiminden haberi yok. Oyuncak müzesini ben kuracağım dedim. Bir sanatçı olarak yazdığım kitaplardan, yaptığım gösterilerden aldığım teliflerle, alın terimin hakkı olan her kuruşla antik oyuncaklar aldım, hala da alıyorum. Ailemden kalma Göztepe'deki 5 katlı tarihi bir konağı da hayalime verdim. İstanbul Oyuncak Müzesi'ni burada kurdum. Şimdi anlatmaya çalıştığım tüm o bilgiler, her şey belgeleriyle o bilgi mabedinde, oyuncak müzesinde duruyor.

Neden oyuncak müzesi kurmayı düşündünüz?

Müzeler toplumların hafızasıdır. Müzeler bilgi mabedidir. Müzeleri olan toplumlarda demokrasi gelişir. İyi bir toplum olmak istiyorsan, müzeleri çoğaltacaksın. Aslında bir oyuncak müzesine, oyuncakların tarihine baktığımızda insanlığın tarihine bakmaktayız. Hiçbir müze yoktur ki oyuncak müzesi kadar insanlığın değişimini, gelişimini anlatabilsin. Oyuncak müzesinde savaşların tarihi de vardır, uzayın fethinin tarihi de vardır. Araçların, sanayi devriminin, modanın, mimarinin de tarihi vardır. Ben de müzeyi bu yüzden kurdum.

Oyuncağın önemi nedir? Oyun ve oyuncakların gelişimiyle çocukların duygusal zekâları arasında bağ var mıdır?

Özgürlüğü elinden alınan çocuğa, büyük derler. Çocukluk bir süreç veya dönem değildir. Çocukluk insanın özüdür, gerçeğidir. İnsan çocuktur. Büyümek dediğimiz süreç, insanın özünden uzaklaşmasından başka bir şey değildir. Çocuğun özgürlüğü hayallerindedir.

Çocuğun hayallerinin gelişmesinde başrolde oyuncaklar vardır. Oyuncak, endüstriyel olarak üretilen; çocuğun önüne oynaması için koyulan bir obje olduğu gibi, aslında çocuğun eline aldığı her şeydir. Çocuk eline geçen her şeye oyuncak gözüyle bakar çünkü hayallerin dilidir oyuncak. Gelişmiş, demokrasisi ve ekonomisi ilerlemiş ülkelerde oyuncak, çocuklara zaman geçirmesinden ziyade daha çok hayal kursun, hayal dünyası gelişsin diye alınır. Geri kalmış ülkelerde ise oyuncak, çocuklar oyalansın diye önüne koyulur. Çocukların hayal dünyası gelişsin diye oyuncak alan ülkeler dünyayı yönetirken; çocuklar oyalansın diye oyuncak alan toplumlar, onların kapılarında oyalanmaya mahkûmdurlar. İşte oyuncağın önemi ve zekâya etkisi budur.

Oyuncaklar teknolojik ve kültürel değişimlerden ve gelişmelerden nasıl etkilenir?

Endüstriyel alanda üretilen oyuncak, çocukların değil büyüklerin yaptığı bir şeydir. Hiçbir oyuncağı çocuk yapmaz, büyükler yapar. Bu yüzden oyuncak üretildiği yılın tanığıdır. "1933 yılında Hitler iktidara geldi. 2. Dünya Savaşı 1 Eylül 1939 günü Nazilerin Polonya'yı işgal etmesiyle başlatıldı. Tarihçilere göre 2. Dünya Savaşı fiilen bu tarihte başlamıştır. Oysa hayır, Hitler'in 1933 yılında iktidara geldiğinde ilk işi oyuncak askerler üretmek oldu. Almanya'da her çocuk bu askerlerle oynadı. Savaş başladığında oyuncaklarla oynayan çocuklar, oynadıkları oyuncakların yerine geçtiler. Hitler önce Polonya'yı işgal ederek 2. Dünya Savaşını başlatmadı, önce çocukların oyunlarını, hayallerini işgal etti. Savaşı orda başlattı. O çocuklar büyüdüklerinde oynadıkları senaryo hayata geçmiş oldu." İşte buradan baktığımızda, oyuncağın kültürel değişim ve gelişimle etkisi, oyuncak ideoloji ilişkisi ortaya çıkar.

Teknolojik gelişim ve oyuncak ilişkisine gelince... Uzay konulu ilk oyuncakları 1920'li yıllarda Amerika yaptı ve Amerika Ay'a bayrak dikti. 1920'lerde çocukların önüne misket, topaç koyan biz mi gidecekti yoksa çocuklarına uzayı oyuncak olarak veren Amerika mı? Bu rastlantı mı? Hayır. 1920'lerde o uzay konulu oyuncaklarla oynayanlar, büyüdüğünde NASA'yı kurdu, uzay fethini gerçekleştirdi. Teknolojik devrimi onlar yaptı. Oyuncaklar insanlığın geleceğini gösteriyor. Çocuğun önüne uzayı koy, uzaya gidiliyor. Savaşı koy, savaş oluyor. Bir ülkenin geleceği o ülkenin politikacılarının vaatlerinde değil, çocukların hayallerindedir.

Eski çağlardaki oyuncakları ele alıp o dönemin sosyoekonomik yapısını, zihniyetini ve geleneklerini anlayabilir miyiz?

Kısmen. Ama yeterli olamaz. Anlayabilirsiniz ama yanlış olur çünkü arkeoloji biliminde bir çağdan, bir medeniyetten söz etmek için çok fazla birikime ihtiyacınız var. Ama evet, oyuncak da bunun bir yolu. Yani, oyuncağa da bu yansır, oyuncak da bu orkestrada yer alır. Orkestrada tek bir enstrüman olmaz. Anlamak istiyorsan o çağı çok daha başka bilgi birikimine de sahip olman gerekir. Ama oyuncakta da mutlaka bunun yansması, ipuçları, izleri vardır. Çok değerlidir. En azından kostüm, kıyafetleri görüyorsun, araçları görüyorsun. Romalıların ateş arabalarını görüyorsun. Romalıların ateş arabalarından kalan benim bildiğim yok. Ama onun bir minyatür, oyuncak hali var.

Sizce oyuncakların temel amacı nedir?

İstanbul Oyuncak Müzesi'nde gözlemlediğim bilgi bu konuyla da ilgili. Uzay oyuncaklarının sergilendiği odanın önünden 7-8 yaşlarında bir kız çocuğu annesiyle geçerken içeri girmek istedi. Uzay oyuncakları kız çocuğunun ilgisini çekiyor. Çocuk içeri girecekken annesi elinden tutup bir anda çekti ve "Gel yavrum, burası erkek çocuklarına uygun." dedi. Peki, şimdi sorarım size; bu örneğe göre, Türkiye'nin gelecekte uzay biliminde yeri neresidir? İşte oyuncağın yeri bu kadar önemlidir.

Röportaj

Sorun çocukta değil, sorun anne ve babada. Her ne kadar oyuncakla ilgili konuşsak da merkez çocukta değil, anne ve babada. Bütün sorun çocuğun o müthiş yaratıcı, meraklı, sorgulayıcı zekâsını sınırlamadan, kirlilemeden, daraltmadan geleceğimize taşımak. Oyuncak bunun aracıdır. Aslında bak dikkat et oyuncak tarihini konuşunca insan medeniyetini konuşuyorsun. İşte oyuncak konuşmak, bu demektir. Oyuncak sadece pedagojinin, okul öncesi eğitiminin, çocuğun gelişiminin aracı değildir. Sadece bu çerçevede ele alınamaz oyuncak.

Türkiye'de başka oyuncak müzeleri var mı?

Oyuncak müzesi konusunda Musa Baran'ı mutlaka anmalıyız. Musa Baran, Efes Müzesi'nin müdürlüğünü yapmış; İzmir'in Bademler köyünde kendi evinin 2 odasını köy çocuklarının oyuncaklarıyla doldurmuş ve bir oyuncak müzesi kurmuştur. Yine Profesör Doktor Bekir Onur'dan mutlaka söz etmeliyiz. Çünkü Bekir Onur bu işin piridir. Oyuncaklı Dünya adlı kitabı mükemmeldir. O da çalışmasını yaparken, yerli üreticilerden topladığı oyuncaklarla; Ankara Üniversitesi'nde bir müze kurmuştur.

Sizin Oyuncak Müzeniz?

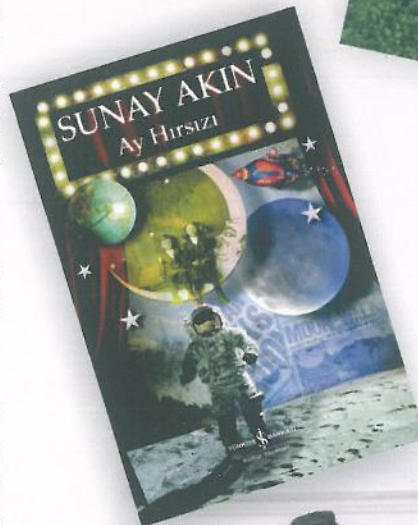
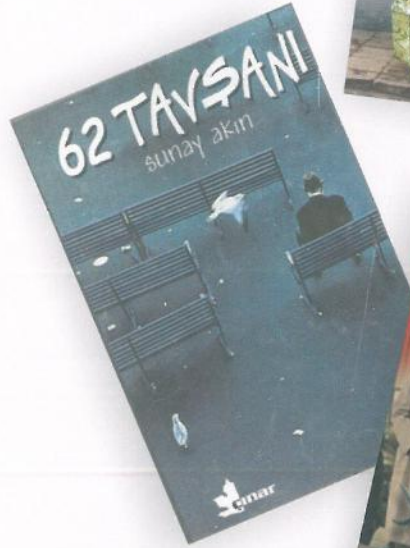
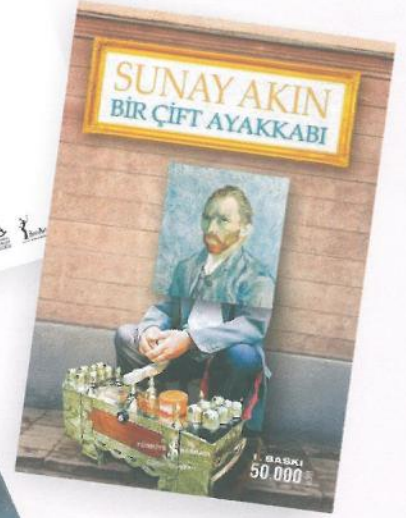
Oyuncak müzesi dediğimiz zaman oyuncacı, tarihiyle birlikte doğru olarak anlatmalı. Bu anlamda, benim kurduğum bir ilktir. İstanbul Oyuncak Müzesi'nde **Dünya Oyuncak Tarihi** en doğru örnekleriyle anlatılmıştır. Yoksa her eski oyuncacı bir araya getirirseniz, orası müze olmaz. Resim sanatının öncülerini, ilklerini koymadan resim müzesi kurarsan sana gülerler. Oyuncak da böyledir. Bu anlamda İstanbul Oyuncak Müzesi Türkiye'de ilktir. Türkiye'yi dünyadaki 1000'i aşkın örnek arasında ilk 5'e taşır. 2012 yılında Avrupa Müzeler Akademisi tarafından Dünya'nın en iyisi olarak ödüllendirildik ama ben ilk 5'de olduğumuzu biliyorum.

Bilgece okurlarına son olara ne söylemek istersiniz?

"Bir taşı delen, suyun gücü değil damlaların sürekliliğidir. Bunu sakın unutmayın. Tüm yanıt ve her şey bu cümlenin içinde gizlidir."

Bilginin ve birikimin sağanak yağmurunda dolu dolu bir sohbet gerçekleştirdiğimiz, ufuk çizgimizin sınırlarını zorlayan Sayın Sunay Akın'a Bilgece Dergisi ve Röportaj Ekibi olarak sonsuz teşekkürler ediyoruz.

10/ A Sınıfından
Orkun KESKİN
İrem Su YILMAZ
Eda Nur MORKOÇ
Deniz ÇITIRIKKAYA

BİR GÜN

Arıyorum, arayacağım dostlarım.
Türküler susana kadar,
Sazların sesi kesilene kadar,
Sezenler olana kadar,
Çaya hasretim bitene kadar
Ölü deniz dirilene kadar,
Arıyorum, arayacağım dostlarım.
Belki bulurum dostlarım.
Bulurum aradığımı
İçimin kumaşını dışa vururum belki bir gün.
Belki bir gün sıkılmam düşünmekten.
Beklerim gemimi dostlarım,
Bir saat de bir ömürde.
Beklerim pullu ceketler kadar parlak kalpleri.
Beklemeyi de beklerim ben dostlarım.
Bu aralar acım kadar güzelim dostlarım.
Buruşturulmuş bir kağıttan farkım yok.
Bir gün göğe baktığımda mavilik değil de,
Mutluluk göreceğim dostlarım.
Bir gün...
O gün ne zaman diye sorarsanız dostlarım.
Bir şiirden ne zaman şiir doğarsa,
O zaman dostlarım.
O zaman,
Bulurum aradığımı,
İçerim çayımı,
Yüzerim gökyüzünde,
O zaman
Anlarım şiir nasıl yazılır, şair nasıl doğar.
O gün mutlu olurum dostlarım,
Gerçekten mutlu

Fatma Betül FEKER 10/D

SENİ BULUYORUM

Yolun bana düştükçe seni yeniden seviyorum
Kuşlar böcekler seni sevdiğimi söylüyor mu?
Aklıma geldikçe sana selam söylüyorum
Yüzüne çarpan rüzgar selamını iletiyor mu?

Özlemimi anlatıyorum şiirlerime
Dizelerim sana iletiyor mu yalnızlığımı?
Şarkı dinliyorum yine seni buluyorum
Notalar hiç sana beni hatırlatıyor mu?

ZATEN NE ZAMAN SEVDİK Kİ

Güzel gülümlü insanlar
Neden düşlerini bizden saklarlar
İstemezler mi görmemizi
Korkarlar mı sihrinin bozulmasından
Çekinirler mi mutlu olmaktan
Peki ya aslında onlar da sever mi gökyüzünü
Bizim geceleri; gündüzleri sevmemiz gibi
Herşeyi; kaybettiğimizde değerini bilmemiz gibi
Onlarda aslında yanlış zamanda mı gelmişler
dünyaya
Yoksa onlar da mı şikayetçi bu durumdan!

SEN GİBİ

Seni sevmem
Şiir yazmak gibi
Beni sevmem
Müzik dinlemek mesela
Ama ikisi de bir arada olmuyor
Konsantre olamıyoruz
Sevecek miyiz, sevilecek miyiz?
Yeni satırlar mı yazacağız?
Aynı şarkılara eşlik mi edeceğiz?

Betül BAĞÇUVAN 9/D

MÜZİK VE BEN

Hayatımı müziğe ve sanata adamaya karar verdiğimde 10. sınıftaydım. Aslında liseye geçmeden önce de bu hep aklımdaydı ama babam iyi bir Anadolu lisesine gitmemi ve eğer fikrim değişmezse üniversitede konservatuvara gidebileceğimi söylemişti. Bir sürü meslek bir sürü kariyer imkanını düşündüm ama aklım hep müzikteydi.

10.sınıfın yaz tatilinde anneannemin yanına köye gitmiştim ve yeşillerin arasında, komşunun bahçesinden çaktırmadan üzüm yemeye çalışırken düşünmek için vaktim oldu. Genelde çoğu kişi mühendis, mimar, doktor, avukat gibi bir meslek sahibi olup iyi para kazanmak ister. Yine bu çoğu kişiye göre sanatçılar parasız pulsuz ve amaçsız (?) yaşar. Sanatçılar işsizdir. Sanatçıların her ay eve aynı miktarda para getirme güvencesi yoktur. Çoğu yokluk içinde ölür ve değerleri çok sonradan anlaşılır. Bunların hiçbiri umrumda değildi. Çünkü benim için, sevdiğim şeye hayatımı vermek paradan çok daha önemli. Sevmediğim bir işi yaparak zengin ve mutsuz ölmektense parasız ama mutlu bir hayat yaşamış olmak benim için daha önemli. Bu yüzden kimin ne dediğine hiç takılmadım. Ha şöyle de bir şey var eğer yeteneğiniz varsa ve işinizi severek yapıyorsanız dünyanın en saçma işinde bile olsanız çok iyi kariyer yapabilir, harika para kazanabilirsiniz.

İşte bunlara aklım yattıktan sonra deli gibi çalışmaya başladım, hep büyük bir keyifle çalıştım çünkü bu en sevdiğim şeydi. Yeri geldi "İlayda kızım sen zekisin şarkıcı olup napacan, o sese mi katılacan" diyen teyzeye, sanat ve müziğin dünyamıza kattıklarıyla ilgili nutuk çekmek istedim. Yeri geldi çevremdeki herkes delice test çözerken sol anahtarları çizmekten dolayı aşırı tuhaf hissettim. Psikolojim bozuldu, yalnız hissettim, ağlamak istedim, ağladım. Ama hiçbir zaman çalışmayı bırakmadım. Belki bu sene istediğim yeri kazanamayacağım, belki de birincilikle kazanacağım ama ne olursa olsun komşularımın kafasını şişirmekten asla vazgeçmeyeceğim.

İşte size önerim, gerçekten hayatınızı vermek istediğiniz o mesleği bulduğunuzda kimsenin ne dediğini çok da önemsemeyin, sonuçta bu mesleği onlar yapmayacak. Ve en önemlisi kararınızı verdiğinizde de asla pes etmeyin.

İlayda Gönen 12-B

MİNİK PARILTILAR

Bir umut çemberi sardı etrafımı.
Nereye baksam, bir papatya açıyor.
Siyahlar, siyahlığını yitirdi gülümsediğimde,
Sevinsem de umut var, sevinmesem de.

Ruhum, özgürlüğün tadını rüzgârda buldu.
Bedenim ise güneşte.
Hayat bana limon getirirse,
Portakal suyu bile yaparım bu neşeyle.

Şuanda notalar,
Sadece mutlu şarkılarda dans ediyor.
Bülbüller şakıyor,
Ağaçların yaprakları kendinden geçmiş,
Savruluyor da savruluyor...

Sen neymişsin be umut!
Gözlük taksan da güzelsin, takmasan da.
Kilo alsan da tatlısın, almasan da.
En kötü düşünce bile, seninle anlamlı.
Şimdi anladım... Herkesin bir umudu olmalı

Özüm Pınar BAYPINAR 10/D

Koca bir çınar ağacıyım
Çölün ortasında
Yalnızım
Büyük aşkların yanında
Yabancıyım
Kara sevdaların arasında
Bakıyorum
Küçük bir çocuk gibi
Korkuyorum
Yalnız kalmaktan
Gidiyorum
Bu diyardan
Onu bulmak için
Gidiyorum
Gidiyorum
Gidiyorum...

Ali Han ERGÜN 9-E

YENİDEN DOĞUŞ

Umutluyum. Uzun süre geçti bu kelimeyi kullanmayalı, çok uzun. Araya bir sürü yaşanmışlık girdi. Hayal kırıklıkları, can sıkıntıları, üzüntüler, gözyaşları ve daha fazlaları... Kısacası araya bir hayat girdi. Ben bu dünya da daha kaç hayat yaşayacağımı bilmiyorum. Şimdi soracaksınız bu kız ne diyor diye. Açıklayayım. Hayatta insanın karşısını birçok dönüm noktası çıkıyor. Her birinde farklı bir insan oluyorsunuz. Duygularınız, düşünceleriniz, fikirleriniz hatta görünüşünüz bile değişiyor. Her birinde yeniden doğuyorsunuz ve kendinizi bambaşka bir hayatta buluyorsunuz. Belki de böyle olması gerekiyordur. Belki de böyle huzura kavuşacağız. Kim bilir. Belki işte...

Uzun bir süre ara vermiştim yazmaya. Belki de yazacak bir şey bulamamışımdır. Ama bugün buldum! Sizlere portakal bahçelerini yazacağım, umut bahçelerini. Her insanın içinde vardır bir portakal bahçesi. Huzur kokar, özgürlük kokar o bahçeler. Hele bir de meyvelerini verdi mi tamamdır işte! Özgürleşirsin, huzur dolar, umutlanırsın. Her insanın ihtiyacı bunlar değil mi zaten? O başkalarında aradığımız huzur, o kurallarda aradığımız özgürlük, başka hayallerde aradığımız umut... Ya onlar aslında içimizdeyse? Ya bizden bize daha çok yakınsa? Hiç düşündün mü? Bu arayışın sonunun sizde biteceğini başlarken kestirebilir miydiniz? Kestiremezsiniz. Zaten hayat burada başlıyor. Yaşam bir tür arayış. Sürekli bir şeyler arıyoruz. Bulduğumuzu zannediyoruz yanılıyorz. Bunca arayışın boşuna olduğunu düşünüyoruz. Yoruluyoruz. Boşuna kulaç atıyoruz aslında bu dönemin sonu yok. Asıl olay bizde, ruhumuzda. Bu hayata gelip giderken değişmeyen varsa o da ruhumuzdur. Buraya onunla geldik onunla gideceğiz. O bizim tek yoldaşımız. Onu kaybettiğimizi mi düşünüyorsunuz? Yine yanılıyorsunuz. Ve onu aramaya kendinizden başka bir yerde başlarsanız yine yorulacaksınız. Ruhunuz kendi portakal bahçenizde. Aslında bu arayışında başlangıç ve bitiş noktaları aynıydı. Ruhunuzu oraya bırakanda sizsiniz onu bulanda. Aslında bu ruhu yaşayan da sizsiniz, yaşatanda. Beni sorarsanız... Ben portakal bahçemi bugün keşfettim. Kalem elime aldığımda saat üçtü şimdi ise saat beş. Hava aydınlanmaya, sabahın serinliği yüzüme vurmaya başladı. Yavaş yavaş canlanıyor hayat. O şimdi canlanıyor ama benim hayatım bugün iki saat erken canlandı. Ben bugün hayata iki saat erken başladım, bahçem iki saat erken yeşerdi, arayışım iki saat erken bitti.

Tüm bu yazıdan sonra kendime soruyorum. Mutlu muyum? Bilmiyorum. Yaşıyor muyum? Evet. Umutlu muyum? Hiç olmadığım kadar. Peki, uyuyabilecek miyim? Uzun bir aradan sonra nihayet.

05.26

12.07.15 Pazar

Mahbekar Gökçe ERYURT 10/D

KIRK YAŞ KIRK YAMA

Kırk yamalı bohçanın kırkinci yamasına geldi sıra. Onu da yerine yerleştirdik mi tamamdır. Dur bir düşünüyüm. Ne zaman başladım bu bohçayı yamamaya. İlk yamalarda çok destek aldım hatta kendim bile yapmadım diyebilirim. Ekmek elden su gölden terzilik oynadım.

Sonra iğne tutmayı, dikiş dikmeyi öğretiler. Değil kendi bohçamı yamamak, başkalarına da terzilik yaptım, terzilik öğrettim. En kıymetli yamalarım 24 ve 30. yamalarımdı. – Tabii bu sayı kişiden kişiye değişir, belki de çok istediğin bir okulu kazandığın senenin yaması senin için en kıymetlidir.- 24. yamayı sorarsanız en ağır renkli kumaşlandır kendileri. Hani saraylarda kullanılanlardan. 30. yama çok özgür çok uçarı. Uçurtma kumaşından, sonsuz renkli...

Dedim ya, şimdi sıra 40. yamada... Kumaşını bilemiyorum tam. Dokuması güzel, dikmesi kolay. Bunun farkındayım yalnızca. Bu bohça bitince- ömrü yeten her insan gibi- 2. bir bohçanın 1. yamasına; 41. yamama başlayacağım. 1. bohçadaki tecrübesizliklerim, çocukluklarım, gençliklerim yerini tecrübelere bırakacak. Baştan savma ve dikkatsizce dikme hakkım yok hiçbir yamayı. 12ay - 365 gün-sürem var. Aceleye gerek yok. İyi bir terzi olmam bekleniyor benden. Yetiştirdiğim 2 çırağıma yanlış dikişleri, yeri yanlış yamaları yoksa nasıl açıklarım.

İşte 40. yamadayım. 40 güzel sayı, 40 dolu dolu bir sayı. İpliği yeterli tutunca, iğneye hakim olunca-doğru dürüst yaşamaya çalışınca- geçmişimin küçük büyük hatalarını örtecek kadar iyi oldu öbür yamalar. Benim kendi dokuduğum düşünce, duygu, irade, pişmanlık kumaşlarım var. Neyse zaman beklemez beni bekleyin ve dua edin. Bu son yamanın son dikişlerini elime iğneyi batırmadan bitireyim.

Banu AKKAYA Türk Edebiyatı Öğretmeni

Projelerimiz

PROJENİN ADI: ANKARA'DA OSMANLI MİRASI: HAMAMLAR VE ÇEŞMELER
Danışman Öğretmen: HATİCE SALGIN

Hazırlayanlar: Elif Çerkez - Kübra Kara

Tarih boyunca birçok medeniyete ev sahipliği yapan ve her zaman önemini koruyan Ankara, bu medeniyetlere ait pek çok izi taşıyarak günümüze ulaşmıştır. Bunların önemli bir bölümünü de çoğunluğu Osmanlı döneminde inşa edilen, su hamam ve çeşmeler oluşturmaktadır.

Projedeki amacımız; her biri kültürel kimliğimizin birer belgesi niteliğindeki bu eserleri, sanat tarihi açısından inceleyerek tanıtılmalarını sağlamak ve sayıları hızla yok olan bu ata yadigarı eserlerimizin korunması yönünde bir farkındalık yaratmaktır.

PROJENİN ADI : LİSE ÖĞRENCİLERİNİN ZAMAN YÖNETİM BECERİLERİNİN ÇEŞİTLİ DEĞİŞKENLER AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

Danışman Öğretmen: BİLGE EMİL

Hazırlayanlar: Sündüs Kardelen Çolak – Feyzanur Mengüç

Projemizin amacı, lise öğrencilerinin zaman yönetimi becerilerinin yaş , cinsiyet, maddi imkanları okul başarısı gibi değişkenler açısından farklılık gösterip göstermediğini ve öğrencilerin ders takviyesi alıp almamalarının ulaşımda harcadıkları zamanın ve ders çalışmadıkları zamanları değerlendirme alışkanlıklarının zaman yönetimi becerilerini nasıl etkilediğini tespit ederek sorunun çözümüne katkı sağlamaktır.

PROJENİN ADI : CEZAEVİNDE TUTUKLU ANNELERİYLE YAŞAYAN OKUL ÖNCESİ ÇOCUKLARININ GELİŞİM ÖZELLİKLERİ İLE AİLESİYLE BİRLİKTE YAŞAYAN ÇOCUKLARIN GELİŞİM ÖZELLİKLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI
Danışman Öğretmen: BİLGE EMİL

Hazırlayan: Nisanur Ekmekçi

Projemizin amacı, tutuklu anneleriyle birlikte yaşayan okul öncesi çağı çocukları ile , ailesiyle yaşayan okul öncesi çağı çocuklarının gelişim özelliklerini karşılaştırmak ve bu soruna çözüm üretmektir.

PROJENİN ADI : BENLİK SAYGISININ ÇEŞİTLİ DEĞİŞKENLER AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

Danışman Öğretmen: BİLGE EMİL

Hazırlayanlar: N. Buse Oruç- Furkan Özdemir

Benlik saygısı ve zararlı alışkanlıklar arasındaki bağlantıyı açığa çıkarmak amacıyla projemizi yürüttük. Asıl amacımız ise zararlı alışkanlıkları tetikleyen unsurları tespit etme, önlem almak ve kişi sağlığını kısacası amaç olarak korumaktır. Böylece toplumu oluşturan bireyler sağlıklı olacak dolayısıyla toplumu da birey gibi etkileyecekti. " Sağlıklı birey, sağlıklı toplum" sloganını baz aldık.

PROJENİN ADI: SOKAKTA ÇALIŞAN ÇOCUKLARIN AİLE ALGISI

Danışman Öğretmen: BİLGE EMİL

Hazırlayanlar: Gülce Süzen - Sıla Yalçın

Çocukların sokakta çalışmasına neden olan ailevi etkenleri ve bu etkenlerin çocukların ruhsal sağlığında meydana getirdiği sorunları araştırarak başladığımız projemizde, asıl amacımız; " sokakta çalışan çocukların aile algısını", ebeveynlerine bakış açılarını belirlemek ve "dünyaya bir daha gelsen nasıl bir aile isterdin?" sorusunun cevabını alarak, geleceğe bakış açıları ve mevcut planlarında aile algısının ne denli hissedildiğini görmektir.

Erasmus

Merhabalar, Ben okulumuzun ve 6 farklı ülkeden okulun katıldığı Erasmus+ projesindeyim. Erasmus+, Lakes in Our Lives Projemizin 4. gezisi Bulgaristan'ın Varna Şehrinedir. Ben ve beş arkadaşım Varna'ya gitme şansını yakaladık. Varnadaki proje konumuz "Göllerin Çevresindeki Flora ve Fauna Yapısı".

Varna'da hepimiz farklı ailelerde kaldık ve ailelerin hepsi çok misafirperverdi. Beni ağırlayan aile Bulgaristan'da yaşayan Rus bir aileydi, bu benim için çok güzel bir fırsattı. Hem Rus hem de Bulgar kültürünü aynı anda görme fırsatı buldum.

Bulgar kültüründe bizim kültürümüze benzer birçok özellik var, şehirde de çok fazla Türk yaşıyor. Rus kültürü için aynısını söyleyemeyeceğim, bizden çok farklılar. Bu açıdan benim için çok eğitici bir geziydi.

Orada bulunduğumuz sürede birçok yer gezdik. Bulgarlar, dinleri hakkında çok hassaslar. Bizi, dağın içine mağaralar oyularak oluşturulmuş bir manastıra götürdüler. Manastırı gezdikten sonra amfi tiyatroya gittik. Burada, manastırın üzerine yansıtılan simülasyonla; manastırın tarihini öğrendik. Diğer gün gezdiğimiz kilise, ince motiflerle kaplanmıştı ve oldukça güzeldi.

Asıl konumuz olan "Göllerin Flora ve Faunaları" ile ilgili geziler de yaptık. Bunlardan biri Balchik şehrindeki botanik bahçesi ziyaretimizdi. Botanik bahçesi eskiden Romalılara ait bir saraymış, bu sarayı botanik bahçesi haline getirmişler. Bu bahçede oraya özel birçok bitki türü inceledik. Deniz kenarına inip turistik yerleri gezdik. Burada minareli bir yapı vardı. Biz bunun Türk-İslam mimarisine ne kadar benzediğine çok şaşırdık. Bu yapı Bulgar prensesini boğulmaktan kurtaran bir Türk için yapılmış, Prens bu Türk'e aşık olunca bu yapıyı yaptırmış.

Bulgarlar, projeleri kapsamında tanıttıkları göle de bir gezi düzenlediler. Göl denizle bağlantılıydı. Teknedeyken belki de en eğlenceli günümüzü geçirdik. Bütün gruplar, kendi müzikleri eşliğinde geleneksel danslarını sergiledi.

Gezinin son gününde Varna Savaşı Müzesine ve Varna Ovasına gittik. Burada, Polonyalıların çok önemli bir kralının mezarı vardı. Bulgarlar Varna Savaşı hakkında çok bilgiye sahipler, yenildikleri bir savaşı bile; turizm adına çok güzel korumuşlar. Biz de onların müzedeki anı defterine, gönlümüzden kopanları yazdık. Bu gezinin ve projenin bana çok katkısı olduğunu düşünüyorum. Türkiye'ye döndüğümde birçok güzel anım ve arkadaşım vardı. Keşke bu projede daha fazla ülke yer alsaydı, biz o ülkelere gidip değişik kültürler ve yerler hakkında bilgi edinebilsek. Değişik insanlarla tanışma fırsatı bulabilsek. İleride de böyle projelerin içinde bulunmak isterim.

Selenay YÜCESOY 11/F

Proje gezilerimizin bir diğeri olan Romanya'dayız. Transilvanya'nın Başkenti Cluj'da. Burada bir hafta boyunca kaldık. Hafızamızdan silinmeyecek arkadaşlıklar edindik, maceralar yaşadık. İletişimimizi hiç koparmayacağımız saf sevgiler... Osmanlı'nın etkilerini içimizde hissettiğimiz bir yer Cluj. Balkan Kültürü'nün kokusu hala burnumuzda tütüyor. Misafirperverlikleri ile gözlerimizde ışıltı uyandıran Romanya insanları, bizleri ailemizin yanında gibi hissettirdiler. Her kurala uyan, saygılı Romanya'yı ve Romanya insanını biz çok sevdi. Eğer olur da farklı medeniyetler görmek, farklı kültürleri yakından tanımak isterseniz yolculuğunuza Romanya'dan başlayabilirsiniz.

Sena CEYLAN 11/E

12 TM' DEN

Okulun kapısından girdiğim o ilk günü dün gibi hatırlıyorum. Yeni bir başlangıç için attığımız o ilk adım. Biraz ürkek biraz yabancı adımlarla gelirken okula, bahçede birbirine sarılan öğrencileri görüyorsun ama sen yalnızsın...

Zamanla alışıyorsun, en güzel anıların bu okulun sıralarında geçiyor. En güzel dostlukları burada kazanıyorsun. Birlikte ağlayıp birlikte gülüyorsunuz. En önemlisi güzel bir aile kazanmış oluyorsun. Her köşesi bir anıyla doluyor bu okulun.

En çok da bu yıl fark ettim hatıraların ne kadar değerli olduğunu. Onun için her okula girişimde daha farklı bakmaya başladım artık etrafımdakilere. O geçen güzel anıları kaybetmemek ve kalan son iki üç ayımın her anının tadını çıkarmak için çabalıyorum.

Zaman öyle çabuk geçiyor ki bak mezun oluyoruz işte. Koskoca dört yılı tüm güzellikleri ile geride bırakıp. Şu sıralar ayrılığın ağırlığını iyiden iyiye hissediyorum ve bizim için artık bir yuva gibi olan bu okuldan ayrılmak zorlaşıyor.

Küçük umutlarla kapısından girdiğimiz okulumuzdan o umutları büyütüp ayrılıyoruz. Bize bu yolda hep destek olan TOKİ ailesine sonsuz teşekkürler...

“Her kalkışında kirpiklerin
Hani değıyor ya gözkapaklarına
Ve kahverenginin en güzel tonu gülümsüyor ya bana
İşte! Bak can veriyorsun bana
Ben kaybolurken gözlerinin güzelliğinde
Biz geliyor aklıma: sen ve ben
Acaba hiç olacak mıyız biz
Sonra muhtaç kalıyor dudaklarım bir yudum kahveye
İçiyor ve düşünüyorum hatırlatırken
Gözlerini kahve bana
Sen, sen yağmur gibisin aslında
Yağmurun toprağı can verdiği gibi suluyor
Önce gözlerin gönlümü
Ama bilinen bir gerçek ki
fFrtınayı da getirir yağmur beraberinde
Sonra aniden çıkan rüzgârınla yine yıkıyorsun beni
Bilmiyorum nasıl bir şey bu
Bilmiyorum bir kalp hem kırılıp hem onarılabilir mi?
Bilmiyorum ki olacak mı bizim de bir gökkuşağıımız
Hani yağmurdan sonra kalan
Her şeyi unutturan ve etrafı aydınlatan
O karanlık havayı aniden yumuşatan
Belki bir gün kırlara gideriz sevgilim bilmiyorum
O yeşillikte gözlerin daha bir hoş gelir bana
Kim bilir belki biz de uzanacağız
Hayallerimdeki gibi aynı yıldızın altında yan yana”

Hatice ERGÜN 12 /B

SEVGİLİ ÇOCUK BENİM GÜZEL ÇOCUĞUM

Neredensin? Kimsin? Kimin nesisin? Bunları göz ardı edip yazmaya başladım ben. Rengin, ırkın, dilin veya dinin benim için önemli değil. Önemli olan... Uçuk kesifliği karşısında bir zamanlar benim de aynı senin gibi hayrete düşmüş olmam. Ve emin ol yaşın kaç olursa olsun, düştüğün hayret küçülmüyor, ağzın kapanmıyor, hatta bu karmaşada tutunacak bir dal arasan dahi "Hangi dalı tutsam şimdi?" diye kararsız kalıp en sonunda düşünüyorsun sevgili çocuk.

Sen düşmeye mahkûmsun, insanlar hep bir hata yapmanı bekleyecek hadsiz tavırlar sergileyip önüne engeller dönecekler. Sen, batmaya mahkûmsun, mühim olan kalkmak için çabalayacak olman. Sen çabalayacaksın, çabalamalısın, her gün yatağından yeni bir güne başlıyor olmanın umudu ile kalkacak ;ancak gün içinde gördüğün tavırlardan işittiğin lakırdılardan öğrenip gece yatağa yattığında "Yeni bir güne başlıyor olmanın amacı ne, nedir? Tüm bunların, insanların kararmış ruhlarının ve sevgisizliklerinin, hatta güzel bir romana tercih ettikleri saçma televizyon programlarının sebebi ne?" diye düşüneceksin. Asla fark etmeyeceksin, o yatakta bunları düşünürken zaman ne denli çabuk geçmiş sevgili çocuk.

Seni kandırmaya, inandıkları şey uğruna seni satmaya ve çoğu zaman çıkarları uğruna seni kullanmaya çalışacaklar. Sana sürekli sorgulamaman gerektiğini söyleyecekler ve dillerinden "Onu yapma, buna dokunma!" gibi telkinler eksik olmayacak. Seni kısıtlamaya, dört duvar arasında yalnız bırakmaya çalışacaklar. Okumanı, araştırmanı, düşünmeni engellemek isteyecekler. Biliyorum çünkü ben yaşadım. Biliyorum çünkü, onlar yaşadılar.

Sen ki , şimdi cümlelerimin döküldüğü şu kağıttan çok daha saf ve temizsin. Sokaklar kan revan içerisindeyken sen, dünyanın tüm bu kötülük ve acizliklerinden, her türlü acının had bilmeyen en küçük zerresinden kaçınmalısın . Çünkü senin resimlerin, iki dağ arasından doğan güneşten ve yaz-kış bacasından duman tüten o evden oluşuyor. Çünkü senin dünyanda, insanlar hep gülüyor ve çocuklar asla ölmüyor. Senin hayallerin güzel.

Bilmiyorsun, sana anlatmadılar. Anlatırsalar da dinleme sen, ciddiyet içeren tüm o cümleleri. Bir gün gelecek, gülmeyi unutacaksın çocuk. Büyüdükçe hayaller küçülür,kısıtlanır. "Kazanılması zorunlu bir üniversite"," edinilmesi gereken bir meslek" ve kiracılıktan bıkip "istediğin duvara istediğin çivi çakmak"tan ibaret olur hayaller.

Sana sevgiyi öneririm, saygıyı ve merhameti. insanı insan yapan ve diğer tüm canlılardan ayıran, düşünmeyi öneririm. Bir konu hakkında kafa yormayı ve sonunda kendi doğrunu bulmayı. Çünkü insanlar her zaman, en doğru şeylerin kendilerinde barındığını ve cevapları aramamız gereken kılavuzun kendileri olduklarını düşünürler. İnsanlar, bilmedikleri konular hakkında konuşmayı, boş lâkırdı yapmayı ve en olasılıksız şeylerde bile şen kahaahaları severler.

Sen gül, sen bil, sen sev çocuk. En önemlisi de kendini asla cahilliğin girdabına bırakma. Oku çocuk, unutma ki hayatın sana verebileceği en anlamlı -çoğu zaman da yaşadığın anı unutulmaz kılan- şey; bir mısradadır, cümlede veya paragrafta saklıdır.

OPHELIA

YENİDEN GÖRÜM

Ölü bir şekilde yaşanmıyor
Ölümsüzlüğe gebe mezarda.
Kaynar buzulların ortasında
Bütün insan gücüyle yanıyor.
Acıyor kalbi, aşkı damarda
Son sürat sonsuzluğa koşmakta.

Aranırken ışık nerede ki?
Yansıması bile bayılmakta.
Yaklaşırken öz be öz kaynağa
Düşünür müyüz ölebilmeyi
Göz dikmişken sonsuz mutluluğa
Eski kefende huzur bulmaya

Mert BAYRAM 11-E

EF SUNA

Kara duvarlar arasında
Soldu küçük bedeni Efsun'un
Islak bakışlar arasında
Soldu güleç yüzü Efsun'un

Hiç kimseye sormadan
Bensiz ne yapacaksın diye
Kendi bile farkına varmadan
Soldu minik yüreği Efsun'un.

Dokununca sıcacık,
Öpünce yumuşacık,
O tatlı yanakları,
Herkesi mest ederdi,

Bir gülümsemesi,
Herkesi mest ederdi,
Bir kere kıkırdasın,
Buzdan kalpler eridi.

Her şeyi merak eden,
O boncuk gözleri,
Gökyüzüne yöneldi,
Kanatlandı ve gitti.

Deniz ÇALIŞKAN 10/E

SEVK İSTASYONU

Bir dam
Ve altında bir adam
Görünüşe göre işsiz
Kalben kimsesiz
Gözleri güneşin batışında
Dostun ayrılışında kederi
Elleri bir kalem bellemiş
Diretmış köklü ağaç gibi
Vermem demiş defterine
Böyle yazılmış sanki
Ezelden defterine

Bir hengâme
Name name bitmeyen bir isme
En kısır kaside
Bitmeye niyetsiz
Doğmaya isteksiz bir ölü
Kadife yollarda bir keçi gibi
İnatçı olduğu kadar da usta
Tüyü güzelce sütü helal
Ama göz dikmiş dağın ufkuna
Salına salına yol ala

Sürülere karışmış
Sürüne sürüne koyunlara
Sakalından tanırım
Kaçamaz ufkumdan
Ufkumun başladığı yere bırakırım
Beni ve onu
Şelalenin sonu kadar hazin
Ve bir o kadar da olağan

Mert BAYRAM 11-E

GAM

Ya yeni bir şiir yazacağız
Ya da sil baştan başlayacağız
Biliyoruz gereken nesneyi
Gün doğmadan gün doğuracağız

Belki bu sabah, belki de yarın
Başlayacak o, büyük baş ağrın
Dermanın o derdinin içinde
Bir umut düşünerek başlarsın

Ne söyleyecek ne edeceksin?
Fikrindekini bitireceksin
Geceden evvel gece olacak
Gün doğmadan solacak suretin

Işık, aramaya gerekmez ki
Kalbinde tecelli eden gibi
Çöken sis kapatmasın gözünü
Vardır elbet onun da nedeni

Mert BAYRAM 11-E

DALDA DURAN YAPRAK DÜŞERSE

Ne vakit dalda duran yaprağın düştüğünü görsem, aklıma masum bir çift gözden süzülen birkaç damla gelir. Savaşın kaybedenlerinin evinin duvarlarını, ruhlarını, hayallerini delip geçen mermilerin izleri vardır bu damlada. Nerede bir savaş çıksa kaybedeni hep çocuklar olur. Savaş her yerde kötüdür.

Dünyanın doğusunda, batısında, merkezinde, en ücra köşesinde. Çünkü ardında bıraktığı tek şey çaresizlik ve gözyaşlarıdır. İnsanlık yüzyıllardır çok büyük savaşlara tanık olmuş, milyonlarca insanın kimi zaman sebepsizce katledilmesine şahitlik etmiştir. Bu büyük savaşlar atlatılsa bile aslında arkasında kabuk tutmayacak yaralar bırakır. Savaşların en büyük tanığı çocuklardır. Gözleri önünde anneleri, babaları öldürülür. Kimileri kardeşlerinin küçücük cesedini ellerinde taşır. Tüm bunları yaşamış bir çocuğun içindeki nefreti nasıl eritebilirsiniz ki?

Hayata deniz mavisini, şeker pembesi bakan o ufacık bedenlerin gözlerine indirdiğiniz o kara perdeyi nasıl yok edersiniz? Bir tek çocuğun ölümü ne kadar mutlu edebilir ki sizi? Bir neslin kaybolmasına yetecek silahınız ve teknolojiniz, ne açtığınızı yaraları ne de aldığınızı mutluluğu geri getirir.

Dünyanın her yerinde çocuk, aynı çocuktur. Çünkü hepsi, aynı gökyüzünü paylaşır. Düşleri, umutları aynıdır. Her biri aynı fotoğraf karesinin farklı yerlerindedir. Hepsi aynı yap bozun parçalarıdır. Mutluluğun tanımı da aynıdır onlar için. Bir çocuğun mutluluğu akşam ezanına kadar oyun oynamaktır. Belki eve gelince annesinin pırasayı yemesi için zorlamasıdır. "Pırasa da sevilir mi?" demeyin, yokluğunda o bile sevilir. Bir köpeğin başını okşamak, çamurdan yemekler yapmak, saklambaç oynamak, her bayramda şeker toplamak kadar küçüktü mutluluk onlar için. Savaşsa bir avuç toprak uğruna onların umutlarını, oyunlarını, hayallerini, anne kokusunu, doğacak güneşi, gelecek yarınlarını, masallarını, kahramanlarını ve yüzlerindeki o ufacık tebessümü alır; götürür. Bir sıcacık yataktan mahrum bırakır. Bazen soğuk, ıslak beton kaldırımlarda bazense serum kokulu hastane yataklarında yatmaya mecbur eder. Tek bir savaşta on üç milyon çocuk kaybediyoruz.

Biz, insanlık onları korumaktan aciziz. Sahile vuran çocuk cesetlerinin, çaresiz gözlerin, annelerin feryatlarının, kıyamet kopmuşçasına kana boyanan göğün hesabını kimler verecek? Ellerimizi ancak ağzı süt kokan çocukların, süt beyazı kefenlere sarılmış cesetlerini taşıırken uzatıyoruz. Elimiz, kolumuz onları korumaya uzanamıyor.

Dalda duran yaprak düşerse hüznü bir sonbahar rüzgârı eser. Belki de bilmediğimiz bir yerde ve zamanda bir çocuğun tüm balonlarına iğne batırılmış, hayalleri, umutları çalınmıştır. Bir daha geri gelmemek üzere...

Ayşe ÇEVİK 9/F

GÜNAYDIN

Dinle... Bir ses duyuyorsun. Ses gittikçe daha tanıdık geliyor sana. Evet, bu ses o ses diyorsun içinden ama kendine de inanmak istemiyorsun. Hâlbuki akşam seçtiğin müzik kulağa ne de hoş geliyordu. Değil mi? Neyse, artık kalkman gerek...

Sanki bütün dünyayı sırtlamışçasına doğruluyorsun yataktan. "Günaydın" diyorsun ona. O kim mi? Annen, baban, kardeşin... Hayır, tabii ki de akşamdan şarja taktığın arkadaşın. Selamlaşmaya onunla başlıyorsun ya da zaten sadece onunla selamlaşıyorsun. Okula gitmek için evden çıkarken, ne kadar sosyal olduğunu soruyorsun ona. Tam bu sırada beş yıldır komşun olan ama adını dahi bilmediğin adam da çıkıyor evinden. Yanında en yakın arkadaşı var onunda. Genç bir Koreli kendisi. Arkadaşından daha yetenekli. Kıskanıyorsun önce ama dün paylaştığın fotoğrafın çok beğenildiği söylüyor arkadaşın, moralin yerine geliyor. Yol boyunca arkadaşın şarkı söylüyor sana ve sonunda varıyorsunuz okula.

Derslerde yan yana oturuyor, anlamadığın konuyu soruyorsun ona. Gerçekten çok akıllı, çok da kibar; üşenmeden anlatıyor sana bütün konuyu. Sadece bu kadar da değil istediğin zaman sohbet edip, istediğin zaman oyun oynayabiliyorsun onunla. Arkadaşlığınız harika gidiyor.

Ama o da ne! Birden arkadaşının yüzü solmaya başlıyor, şarjının evde kaldığını fark ediyorsun, zaman geçtikçe unutup bildiklerini birer birer ve sonunda derin bir uykuya dalıyor. Artık kalabalığın için de yalnızsın.

İşte o an anlıyorsun gerçeği. Sen bu sabah kalkmıştın, ama uyanmamıştın. GÜNAYDIN.

Aytek YARGIÇ 10-E

KENDİNİ TANI

Sevgili Okuyucular,

Hayatınızda şimdiye kadar pek çok dönüm noktası ile karşılaşmışsınızdır. Belki de tüm geleceğinizi etkileyecek kararlar almışsınızdır. Peki, size soruyorum; bu kararları nasıl aldınız, nelere dikkat ettiniz, gelecek plânlarınız kararlarınızı etkiledi mi?

Bu sorular, hayatın dönüm noktası denilen yerinde karar alan insanlara sorulan sorulardır. Ama ben şimdi size daha farklı bir soru sormak istiyorum. Kararları alırken gelecek plânlarınızdan ayrı olarak sahip olduğunuz özellikleri düşündünüz mü? Kararınızı kendinizi ne kadar tanıyarak verdiniz? İşte benim için karar alırken göz önünde bulundurulması gereken en önemli kriter bu. İnsan önce kendini bilmeli, tanımalı, "Ne yaparsam başarılı olurum, mutlu olurum?" sorusuna tereddütsüz cevap verebilmeli. Şimdi siz diyorsunuz ki sen bu kadar emin konuşuyorsun, sen kendini ne kadar tanıyıp kararlarının ne kadarını ona göre alıyorsun? Haklısınız da.

Bence ben kendimi yeterince tanıyorum. Ne yapabileceğimi, hangi alanda başarılı olabileceğimi biliyorum. İstedğim mesleğe de bu şekilde karar verdim. Tabii ki de kazanıp kazanmamak benim elimde ama önemli olan bir hedef belirleyip ona ulaşmaya çalışmak. Meslek seçimi hayatımızın dönüm noktası ve bende bu kararı yakın bir zamanda aldım.

Sevgili okuyucu, uzun vadede mutlu, huzurlu olmak istiyorsan, başarılı olmak gibi bir amacın varsa gençliğinin baharlarında kendini her yönünle tanımaya çalış ve pişman olmayacağına kararlar ver.

Özge ARICAN 11/C

BEN BİR DUT AĞACI OLSAM

Bir dut ağacı olsam. Geniş gövdeli ve bol yapraklı. Tatlı tatlı meyveler veren.

İlkbaharda kuşlar dallarıma yuva yapsa. Yumurtadan yavrular çıksa, sesleri etrafı sarsa. İlk kanat çırpınışına şahit olsam ve bu her baharda tekrarlınsa.

Bol yapraklarım olsa, ipek böcekleri için. Yapraklarımı yiyip koza yapsalar. Bu kozaklardan ne güzel ipek kumaşlar üretilir. Genç kızlar giyse bu güzel elbiselerden.

Geniş gövdemin gölgesinde oynasa çocuklar. Yorulanlar dinlense. Salıncak kursalar ve sevinçle sallansalar. Dutlarımdan yeseler. Pekmez yapsalar.

Bilir misiniz, en iyi saz benim gövdemden olur. Şöyle güzel bir saz yapsalar. Türkü söyleyenlere eşlik etsem.

Dut ağacı boyumca
Dut yemedim doyumca
Yâri elbette gördüm
Konusmadım doyunca

Bir dut ağacı olsam, geniş gövdeli ve bol yapraklı. İnsanlara faydalı olsam.

Ayşe İrem ÖZKUL 9/E

SON DURAK

Aynı yol arabanın içinde farklıdır dışında farklı. Arabanın içinde yeşil ışık yansa da geçsek derken, karşıya geçmeyi bekleyen insan kırmızının yanmasını ister. İsteklerimiz farklı, telâşlarımız farklı. Ama hepimiz istediğimiz olsun her şey tam olsun isteriz. Yaşadığımız anı yarın özleyeceğimizi unutuyoruz. Peki, biz neyi özlemek isteriz ki? Evet, bazen 'bile' diyerek hatırladığımız şeylere de özlem duyarız. Kavgalarımızı bile, göz yaşlarımızı bile..."Ben neyi hatırlamak isterim?" sorusunu sorsak kendimize her gün. Her sabah küçük bir tebessüm, samimî bir sarılma. Kalp kırmadığımız, birbirimizi üzmediğimiz günler...

Bugünün yarını olabilir de olmayabilir de diye şartlasak kafamızı çok mu stresli geçer bir gün? Her an tedirgin mi oluruz yoksa bu tedirginliğin getirdiği mutluluklarla daha mı rahat? Bizi neyin mutlu ettiğinin farkındaysak eğer neden bu çatık kaşlar,uçları aşağı bakan bu dudaklar? Otobüsü on beş dakika beklemek mi bezdirdi bizi bu kadar? Saatini zar zor ayarladığımız toplantının iptal edilmesinden mi bu bağırmalar? Düşündüğümüz zaman evet hepsi sinirlenebileceğimiz konular olabilir ama nefretin, sinirin fışkırdığı o gözler öyle demiyor. Her göz bebeğinde ayrı bir masumiyet, ayrı bir hüznün. Hepsi ben buradayım, beni fark edin artık diye bağıryor sanki. Hepsinin içine doldurulmuş, tıktırılmış dertler; eve para götürmek, çocuğunun istekleri, miras kavgası , kardeşinin ihaneti , yemek pişirmek , düşük sınav notu, sevgiliden ayrılmak...vs. Nedir bu acelenin, hazırlanışın nedeni? Yorgun yorgun bakan bu gözlerle kaçarcasına uzaklaşma isteği? Bir yere yetişecek gibi eksik gedik doldurulan bu gözlerle akşamın bu saatlerinde son olarak diş fırçalarını ve macunlarımızı da koyuyoruz. Uyku otobüsüne yetişmeye çalışıyoruz. Ama bir de bakıyoruz ki kapanmıyor bu gözler; yorgun, ezilmiş, kırışık. Kapatmaya çalışırken öyle bir çekiştirmişiz ki kaşlarımız aşağıya doğru düz ve sıkı bir şekil almış. Ağrıtmış başımızı. Uyumaya çalışırken istemsizce nedenini bilmeden kaşlarımızı çatarız ya hani. Her şeyi doldurduk bavulumuza ama kapanmıyor bavul. Zorluyoruz tam kapandı diyoruz otobüse doğru koşarken dökülüyor hepsi. Dağılıyor,toplayamıyorsun. Bir o tarafa dönüyorsun bir bu tarafa. Bir yıl önce satın aldığın ve giymediğin kıyafetlerini de yanına aldığını fark ediyorsun. "Bunu niye almışım yanıma?" diyorsun. Niye boş yere ağırlaştırmışım bavulumu? İşte tam burada dank ediyor bir şeyler. Keşke diyorsun, keşke sabah bağırmasaydım ona. Keşke gördüğümde bir selâm verseydim. Koşarken çarptığım bayana bir özür bile dileyemedim, anneme uzun uzun sarılamadım... Her evden çıktığımızda ya geri dönemezsem demek lâzım. Kavgı ederek kapattığım kapıyı ya geri açamazsam ya da kapı ardında bıraktıklarımı açtımda bulamazsam? Her kapı böyle kapansa kırılır mı kalpler? Gece vakti gelecek ve hepimizin bavulları dirense de en sonunda yorulup kapanacak. Bu gece binemezsek ikinci otobüse bineriz. İkincisi belki sabah gelir belki yarın bu vakitlerde. Belki bavullar açık gideceğiz ama o vakit gelecek. Önemli olan o kıyafetleri yıkayıp katlı ve düzenli koymak .O zaman sığdırırız. Bavulun fermuarları oval ve rahat olur. Otobüs zaten bekleyecek bizi. Asıl olay; otobüse yetişmek değil de otobüsün son durağında bizi yanıımızdaki valizle karşılayacaklar. Bizi bekleyenler...

O yüzden her sabah ben bir yolcuyum, akşam bir otobüse bineceğim evet ama otobüs beni sonsuz kapanışın kardeşi olan uykuya da götürebilir, sonsuz kapanışa da diye düşünerek uyanalım. Merak etmeyin bizi yormayacaktır. Gülmekten de korkmayalım, ağlamaktan da. Ama boş yere bavulumuzu ağırlaştırmayalım. O bavullar bizim ve o bavulların içindeki kıyafetleri atmak da atmamakta temizlemekte temizlememekte bizim elimizde. Çünkü Son Durak biz nasıl bir bavulla geldiysek öyle karşılayacak bizi...

Aleyna ŞALIŞ 10/D

Edibe Bellur (Sepet Örgücülüğü)

Edibe teyze, "Annem sepet, hasır, buğday sapından ev eşyası yapardı bende ona yardım ederdim. Yani ben sanatkâr bir annenin kızıyım. Bu sanatı aile ve kültürel geleneklerimi devam ettirebilmek uğruna yapıyorum. İki yüz yıllık bu sanatın günümüz insanlarının ilgisini çekebilmesi için, eserlerimde farklı teknikler uyguluyorum; yaratıcılığımı ve hayal gücümü ön planda tutuyorum. Kısacası bu sanatı yaparken duygularımı motiflere işliyorum."

Abdullah Akar (İpek ve Kilim Dokumacılığı)

Abdullah Usta, 32 senedir bu sanatla uğraşiyor. Dünyanın ışıklandırılan ilk caddesi olan Kurtuluş Caddesinde mütevazı bir dükkânı var. Abdullah amca Guinness rekorlar kitabına 75 günde 75 metrekare kilim dokuyarak ismini yazdırmış bir zanaatkâr. Guinness rekorlar kitabına girmiş olan bu kilimde Türk bayrağı işlenmiştir. "Duygularımı kilimlere yansıtıyorum. Bu sanatı gelecek nesillere aktarmayı çok istiyorum ama ipeğin çok pahalı olması bu sanatı öldürdü." diyor.

Ömer BOZ (Ahşap İşlemciliği)

Ömer amca 67 yaşında ve son 14 senedir bu işle uğraşmakta. Ömer amca 28 sene esnaflık yaptıktan sonra emekli olmuş ve emekli olduktan sonra bir arkadaşından bu sanatı öğrenmiştir. 20 yaşındaki bir gencin bu sanatı meslek haline getirip kolayca kendini geçindirebileceğini söylüyor Ömer amca.

Zeynep – Naim Gülbol (Yakma Resim)

Zeynep Gülbol 60 yaşında ve 25 yıldır yakma resimle uğraşiyor. Eşi Naim Gülbol'dan yakma resim üzerine özel ders almış sonrasında evlenmişlerdir. Yakma resim sanatına insanların ilgisi büyük ama alımı düşük. Gülbol çifti yurt dışında pek çok fuarda, ülkemizi en iyi şekilde temsil ediyor

FATMA BOZ (Sepet Örgücülüğü)

Fatma Boz, 63 yaşında. Geçimini yaptığı sepet örgülerinden sağlıyor. Hatay'ın Yayladağ ilçesinde doğup büyümüş. Hala orda yaşayan Fatma teyze, bu sanatı annesinden ve yengelerinden öğrenmiş. Fatma Boz, sepet örgüsü sanatını gelecek nesillere aktarmak için kurslar vermiş ve yoğun bir ilgi görmüştür.

Halil İbrahim Süner (Semer ve Topaç Yapımı)

Halil amca 49 yaşında ve bu işle 35 yıldır uğraşiyor. Antakya uzun çarşıda mütevazı küçük bir dükkânı var. Halil amca şöyle diyor: "Ailemde bu mesleği yapan 3. kuşağım ben. Maddi getirisi olmayan bir işle kimse uğraşmak istemez, benim üç tane çocuğum var; onlar bile bu sanatla uğraşmak istemiyorlar. Babama çıraklık yaptığım zamanlar, biz dükkânda 3 kişi çalışırdık ama yine de işleri bitiremezdik. O zamanla bu zamanı karşılaştırırsak ilgi yok bile diyebiliriz."

Mehmet Bostancı (Mozaik ve Serpantin İşleme Ustalığı)

Mehmet Bostancı, 19 senedir bu işle uğraşiyor. Sanatı hakkında söyledikleri ise: "Bu sanat çok ağır ve sabır isteyen bir meslek. Bir insanın bu sanatı öğrenebilmesi için, en az 5 sene gerekir. Ayrıca zahmetli bir iş olduğu için günümüz gençlerinden talep yok. Ama ben sanatımı meslek haline getirdim ve ailemi geçindirebiliyorum. Bu sanatı yaparken etrafımda olan bütün güzelliklerden ilham alıyorum."

Umut Neydi Çocuk?

Umut; yılmamaktır, yıkılmamaktır, ölmektir.

Umudunu yitirmiş insan her şeyini yitirmiştir çocuk. Sakın umudunu yitirme. Eğer umudunu yitirirsen ölürsün. İnsanların çoğu ortalama 25' inde ölür, 75' inde gömülür çocuk. Sen 25'inde ölme. Yaşa ki görsünler ne kadar güçlü olduğunu, umutlu olduğunu. Karamsarlığa kapılma. Zor sınavlardan geçince her zaman daha çok takdir edilirsin. Hem zaten kara gün kararır kalmaz. Aydınlıklar bizi bekliyor çocuk.

Umudun rengi mavidir çocuk. Sen sakın siyahın peşinden gitme. İnsanlar pek sever olmuş siyahı. Sen farklısın çocuk, sen özelsin. En az mavi kadar özel. Gökyüzünün sonu yoktur. Umudun da öyle. Umut et. Pes etme. Gün gelecek motorları maviliklere süreceğiz. Benim kısa pantolonlu çocuğum.

Umut gökkuşağıdır çocuk. Bir kuşun yuvasına olan hasreti, bir annenin evladına olan hasreti, toprağın yağmura olan hasretidir. Yani benim sana olan hasretimdir çocuk.

Umut sensin çocuk.

Sen büyüdükçe umutlarımızda yeşerecek. Sen bizim umudumuzsun, mavimizsin, gökkuşağımız, hasretimiz... Sen bizim kaybetmekten korktuğumuz hayatımızsın. Tut ellerimizden bizi bırakma. Yitirmekte olduğumuz umudumuzu da al gel, bir çay içelim seninle çocuk.

Julide TUĞRUL 10/D

Birini sevmeli insan,delicesine
Bir kelebeği elinde tutarcasına
Ve
Kalbini o olmadan unutturcasına...
Birini sevmeli işte insan,
Aşkla başladığı cümlelerin sonuna
Ayrılığı koymadan
Canını yaksa da ona sığınmalı her seferinde
Ya da
Onun sağındaki boşluğu
Kendi kalbiyle doldurarak
Ne bileyim
Birini sevmeli işte insan...
Mesela ilk korkusunu o yaşatmalı
Kalbinin varlığını onunla tatmalı
Mısraları ona çıkmalı her kapının sonunda
Şiirine gözyaşı,
Umuduna bir parça tebessüm katmalı
Ve unutmadan,
Birini sevmeli işte insan.
Bir zamanlar inanmadığı aşkı,
Bir çift kahverengi gözde bulmalı
Ya da iki mavilikte kaybolmalı
Aşkı gözlerine baktığında anlamalı işte..
Belki de
Her şarkı ona çıkmalı,
Gözünü kapatınca onu
Açınca kokusunu duymalı
Hayatta tek şiirlik hakkı olsa
Yine o şiir ona yazılmalı.
Gitmeyi düşünmemeli onunlayken
Kalmanın,
Beraberken bir olmanın tadına farklı
Belki de mesafeler olmalı,
Ama yollar yine ona çıkmalı...
Sırf ona çıkıyor diye bir yolu sevmeli mesela
Bir yıldızla aynı anda bakmalı,
Aynı anda nefes almalı,
Yaşamayı iliklerine kadar onunla hissetmeli
Beraber ağlamalı belki de.
O uzun mesafeleri bahanelerle uzatmamalı,
Her adımı aşk ile doldurmalı
Kendini her kaybettiğinde onda bulmalı,
Ve unutmadan,
İnsan birini sevmeyi unutmamalı...

Medine YARICI 11/F

BİLİNMEZ

Yıldızların loş olduğu, şehrin kamaştığı bir geceydi. Rüzgâr her zamanki gibi usul usul melodisini üflüyordu saçlarıma ve kanatlarırcasına süzülüyordu saçlarım.

Kirpiklerim aralandığında ışıltılı bir karanlık huzmelenerek irislerime doldu. Daha da uykuluydum bu gece. Benimle tatlı bir mücadeleye giren göz kapaklarım ağır ağır perdelerini çekerken tek yaptığım nefes almaktı. Oksijen ciğerlerimde çağlarken sislerin dağıldığını hissedebiliyordum.

O'nu çöl rüyalarının kum tanelerini beklediği gibi bekliyordum. Bu güzeldi, O'nu beklemek. Ve bekledim bekleyişimdeki umutlar zerre zerre dağılana kadar.

Ürperdim. Tenime değen ürperti adımlarımı patikanın bilinmezine yönelttiğinde siyah pençeli ağaçlarda ufak bir gezintiye çıktı göz bebeklerim. Yeşilin saklambaç oynadığı saatler güzeldi. Geceleri her şey güzeldi. Gerçekleri buğulu görmek, serinliğin uykulu gözlerimi okşadığını hissetmek.

Küçük, kulak tırmalayan bir cıvıltı eşliğinde bedenimi sürükledim. Bir kuş muydu? Belki. Çıplak ayaklarım patikanın tozuna, çakılına batarken acıyı duyumsamamam garipti. Madde algıdan sıyrılmış mıydı? Bilmiyorum. Belki.

Fail-i meçhulde seyahatim yorucuuydu. Yorulmuştum. Sahi ne kadar adımlamıştım süregelen bu sancıda? Yol almış mıydım? Yorgunluğu kabullendim çıkmazlarım çıkana, O'ndan bir ize kadar. Burası bilinmezdi, belirsiz. Beklenmedikti.

Ardından O'nu duydum, varlığı huysuz duvarlarımı aşır yokluğuma kavuştu. Ruhumun süzölmeye ihtiyacı vardı, ihtiyacım vardı.

Lacivertin en siyahı, pürüzsüz siyahı yüzüme yansırken dolunaya göz kırptım. Ve dolunay raks etti ona aşık yıldızlarla. Bulutlar geceyle vals ediyordu silikleşmeyi göze alırcasına.

Rüzgâr esti. Bir kez daha esti. O yeniden dokundu ruhuma.

Rüzgârgülünü anımsıyordum benliğimde. Rüzgârın ışığına tav oluyordum. Zihnimi ayartan bu melodilere karşı koymak geceden vazgeçmek kadar ürkünçtü.

Sonra O sonsuza gömüldü. Patika sonsuza gömüldü. Melodiler, yıldızlar, dolunay, siyah pençeli ağaçlar... Zerafet emsali gece sonsuza gömüldü. Beni de özömsedi azar azar. Kayboldum yok oluşun sinsiliğinde.

O kimdi? O kim miydi? Bilmiyorum. Bilinmezdi. Beklenmedikti. Ve bu güzeldi, yok olmak.

Kübra ÇALIŞKAN 11/F

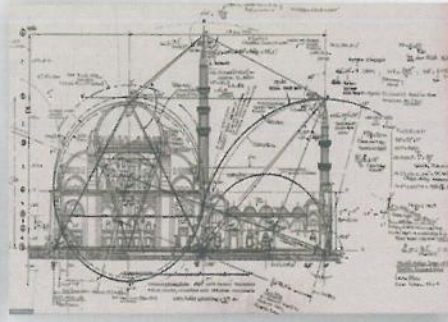
KENDİMDEN KAÇIYORUM

Duygularından kaçır ya hani insan... Şarkılara sığınır, şarkılarda arar kendini... Ben de iç sesime yenik düşmemek için bir kez daha kaçıyorum radyonun sesini.

İçimdeki ikinci beden, ben değil. Konuşuyor durmadan; istemsizce, mantıksızca, umutsuzca. Dinlemek istemiyorum bir kez daha. Kendimden kaçıyorum, radyoya sığınıyorum. Hemen de kucaklıyor beni. Annenin yavrusunu kucakladığı gibi. Yavrusu gibi görüyor herhalde radyo beni. Her kaçışımda ona sığındığımdan mı ne? Hemen de duygularımı anlıyor. Kendi içine çekiyor beni, bırakıyorum ben de ne yaparsa yapsın. Ne kadar da çok anlatıyor beni. Sanki iç sesim, sanki içimdeki ikinci beden... Tuhaf bir şekilde rahatlatıyor. Kendime itiraf edemediklerimi o anlatıyor bana. Hani derler ya "Şarkılar beni anlatıyor." Hissettiğim bu sanırım. Şarkılar radyonun yavrusu zaten. Öyle bekleriz dururlar sıra bana gelsin diye, oyuncak bekleyen çocuklar gibi. Hem radyo da beni, yavrusu gibi kucaklamadı mı? O zaman şarkılar kardeşim olsa gerek. Ne kadar da çok benziyoruz, ikizim sanırım.

İçimdeki ikinci beden, kalbimin sesiymiş. İç sesim bana karşı geliyormuş. Ne haddine! Dinlemiyorum onu. Şarkılarlayım ben. Onlar gibi bekliyorum ben de oyuncaklarımı. Tek kaçır yolu bu çünkü. Kendimi dinlememek için radyonun sesini açıyorum.

Kübra YAĞCI 9/E

MİMAR SİNAN VE MATEMATİK

Tarihte "Ben bilirim" diye öne çıkan, taşa ve çamura baş kırdıran bir tanıdığımız var : Mimar Sinan. Hayatı Kayseri' nin Ağırnas köyünde Sinan bin Abdülmennan olarak başlayıp, " Bu şehir-i İstanbul'da " Mimarlar Mimarı Koca Sinan olarak biten Mimar Sinan yüz yıla yakın yaşamı boyunca " bilmek " fiili içindeki yaşam sevincini damıtabilmiş nadir ölümlülerden biridir."Bu minareleri, bu kubbeleri dikmek için matematiğe ne ihtiyaç var?" demeyin. Böyle bir işin ardında muazzam miktarda hesap ve geometri bilgisi yatar. Bu bilgi olmadığı zaman , yüzyıllara dayanabilecek bir başeser yapı- mazzsınız. Özellikle de mimarlıkla inşaat mühendisliğinin henüz ayrı meslekler haline gelmediği bir dönemde yaşamış olan Mimar Sinan çok iyi matematik bilmek zorundaydı.

MATEMATİĞİN ESTETİĞİ

Edebiyat, müzik, heykel, mimarî gibi çeşitli sanat kollarında da kullanılmıştır matematik. Yavuz Sultan Selim' in yazdığı bir şiirde simetrik matris ortaya çıkıyor.

Didâr Olur

Sanma şâhım,...herkesi sen.....sadıkâne.....yâr olur.
Herkesi sen,...dostun mu sandın,..belki ol...âğyâr olur.
Sadıkâne,...belki ol..... âlemde bir.....didâr olur.
Yâr olur,...âğyâr olur,...didâr olur,...serdâr olur.

Yavuz Sultan Selim

Şiiri ilk önce sağdan sola daha sonra yukarıdan aşağıya okuyalım. Hiçbir fark yok ikisi arasında. Yukarıdan aşağıya ve sağdan sola okunduğunda aynı şiir elde ediliyor. Yani transpozesi kendisine eşit olan bir matrisle karşılaşırız.

Müzik ve matematik benzer kurallar ve ölçme teknikleri gerekmesinden dolayı benzeşmektedirler. Periyodik olarak devam eden bu müzik bestekârların içgüdüsel bir sezgi sonucu üretilmiştir genellikle. Öncüleri, bir biyolog olan **Robert Brown** (1773- 1858) dur. Brown, Brown müzik, Pink müzik, White müzik, Chaotic müzik, Periodic müzik, çalışmalarında matematiği kullanmıştır. Ayrıca, **Beethoven** da matematiği kullanarak çalışmıştır.

Günümüzde mimarîde özellikle kullanılan fraktalar çeşitli mimarî eserlerin verilmesinde yardımcı rol almaktadır. mimarîde plan formu, cephe formu, kütle formu, kaplamalar ve 3 boyutlu süslemelerde fraktal örneklerine sıkça rastlamaktayız. Bunun en güçlü uygulayıcılarından biri de **Mimar Sinan**'dır.

SELİMİYE CAMİİ, MATEMATİK VE MİMAR SİNAN

1) Mimar Sinan'ın Selimiye Camii'nin kubbesini o genişliğe oturtmak için 13 bilinmeyenli bir denklemin matematiğin bilinen 4 ana işleminden farklı beşinci bir işlem yaratarak çözdüğü söylenir. Ayrıca minarelerin şerefelerine çıkanların yolda birbirlerini görmemeleri ise büyük bir dehanın ürünüdür. Almanlar aynı sistemi meclislerinin önündeki dev kürede kullanmışlardır. Mimar Sinan, bu sistemi 2 metre çapındaki minarelere yüzyıllar önce monte edebilecek bir dehadır.

2) Bir Japon heyeti Süleymaniye Camii'ni incelemeye gelir. Daha ilk incelemede camilerin gevşek bir zemin üzerine inşa edildiğini anlarlar. Araştırmalarının sonucunda herhangi bir sarsıntı sırasında bu iki caminin sabitlenmediğini aksine yerinde oynayarak yıkılmaktan kurtulabildiği ortaya çıkar. Minarelerin çok daha gelişmiş bir raylı sistem mekanizması üzerine oturtulduğunu ve her yöne yaklaşık 5 derece yatabildiğini görürler.

3) Süleymaniye Camii'nin restorasyon çalışmalarını yapan bir yetkili: "Koskoca camide bir tane örümceğe rastlamadık" demektedir. Süleymaniye Camii'nin avizelerine dikkatlice bakılırsa kandil çanaklarının aralarında kahverengiye dönüşmüş renklerde yumrular görülür. İşte örümceği camilerden uzaklaştıran dahiyane buluş, bu devekuşu yumurtalarıdır.

4) Cami, hangi yönden bakarsanız bakın aynıdır.

5) Caminin iç bölümündeki ses akustik yapısı bir dünya harikasıdır. Hiçbir hoparlör konulmadan iç bölümün neresinde olursanız olun aynı sesi işitebilirsiniz.

6) Mihrabın sağ ve solunda hemen hemen bir adam boyu büyüklüğünde bir eksenin etrafında döndürülebilen taşlar bulunmaktadır. Asırlardır bu taşların hala dönüyor olup olmadığı takip edilir. Şu anda taşlar hala ilk yapıldığı an gibi hareket ettirilebilmektedir.

Mimar Sinan, Kur'an-ı Kerim'de geçen "**Biz dağları yeryüzüne çivi gibi gömdük...**" ayetinden etkilenerek yapılarının yer altındaki kısmını ona göre inşa etmiştir. Yapıları hislerine göre değil, matematiksel olarak oluşturmuştur. Bugünün teknolojisi bile Sinan'ın yapmış olduğu bazı uygulamaları çözememektedir. Küresel ve piramidal

Dünya durdukça bu yaptıklarımızı görececek zevk sahibi insanlar, çabalarımızın ciddiyetini göz önünde bulundurarak insaf ile bakarlar ve hayır dua ile anarlar, inşallah".

MİMAR SİNAN

Matematiğin Esteliği

Matematik Sevenler Kulübü Danışman Öğretmenleri Fatma Yiğit, Aysun Şendağ ve Kulüp öğrencilerinin emekleriyle hazırlanmıştır.

"Bilim deyince, onda hakikat diye öne sürdüğü önermelerin pekin olmasını ister; pekinlik ise en mükemmel pehliyle matematiğe bulunur. O halde bilim o disiplindir ki: Önermeleri matematikle ifade edilir. O zaman matematiği kullanmayan disiplinler bilimin dışında kalacaklardır."
M. Kemal Atatürk

BİLİM İLE SANATIN BULUŞMASI, MATEMATİKSEL SANAT

Simetri ve asimetri, uyum, oran (Altın Oran) gibi kavramları hepimiz duymuşuzdur veya biliyoruzdur ya da bunların ne anlama geldiğini sezebiliyoruzdur. Oran ve simetri her koşulda ölçülebiliyor, sayısal olarak ifade edilebiliyor veya sezilebiliyorsa insanlar tarafından sanat da ölçülebilmektedir. Başka bir deyişle, sanat simetri ile doğanın sayılarını barındırır içinde.

Altın Oran kavramına baktığımızda çok ünlü bir dizi olan Fibonacci sayı dizileri ile karşılaşmaktayız. Bu dizinin yaratıcısı olan Leonardo Fibonacci diziyi tavşanların üremesi üzerinde incelemeler yaparak geliştirmiştir. Altın Oran, Kutsal Oran, Altın Bölüm, Altın Sayı gibi çeşitli isimlerle karşımıza çıkmaktadır bu oran.

Fibonacci sayı dizisinin 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144,... şeklinde ilk iki sayı haricinde kendinden önceki iki sayının toplamı şeklinde ilerlediği bilinmektedir. Bu sayı dizisindeki terimleri sonraki terime bölersek; $0,618033989$ sayısına giderek yaklaştığımız görürüz. Diğer yandan $F_2/F_1 = 2$, $F_3/F_2 = 1,5$... ve giderek bu bölümlerin 1,618 rakamına yaklaştığı görülür ki bu rakama Altın Oran adı verilmiştir. Serideki 13. sırada yer alan sayıdan (233)itibaren bu sayı 1,618 olarak sabitlenir.

Bu orana göre yapılan resimlerde, mimari eserlerde ve doğada bulunan bir çiçeğin yapraklarındaki simetri çok güzel görünmektedir. Altın Oran doğada veya çevremizde neredeyse her şeyde karşımıza çıkmaktadır. Örnek arayacak olursak buna,ilk önce kendimizden yani insan vücudundan başlayabiliriz. Zaten en güzel uyum ve görüntü insanın kendisi değil midir? İnsan vücudunda, bitki yapraklarında, çam kozalaklarında, tohumlarda görebilmekteyiz bu oranı.

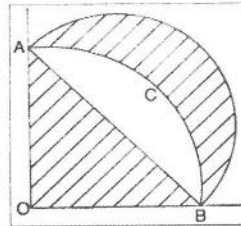
Sanat ve mimari de ise Altın Oranı kullanan ve önemli eserlere imza atanların başında **Da Vinci** ve **Mimar Sinan** gelmektedir.

Ancak bilimle sanatın bütünleşmesi sadece Fibonacci Dizisi ve Da Vinci sanatıyla kalmamıştır. Mozart 'in senfonisi, bir ağacın yaprakları, Mısır Piramitleri... yani doğadaki her yapı, her eser ile ortak ilgi alanı oluşturmuştur sanat ve bilim kendilerine.

Pi Sayısının Üstelliği

Pi sayısına ait değerini, gittikçe daha fazla basamağını hesaplama tutkusunun yanı sıra, matematikçilerin rüyalarına giren bir başka pi problemi de,daireyi kare yapma problemidir. Hipokrates yandaki şekilde taramış ACBA alanının ,AOB üçgeninin alanına eşit olduğunu ispat etmiştir.

Ben matematiği sevdim matematik bana hayatı sevdirdi.

MATEMATİK ilahi düzenin içinde vardır ve insanın matematik yapması doğanın bu mükemmel ahengini gözlemlemekten ibarettir.

MATEMATİK ; Yaratıcının, doğanın içine bıraktığı ip uçlarıdır.

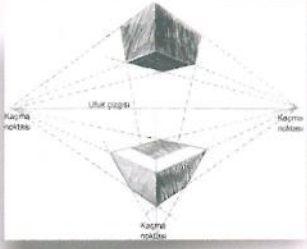
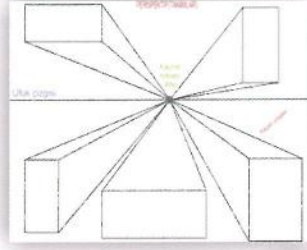

HAYATIN MATEMATİĞİ

- 0 dan başlarsın yaşamaya...
 - 1 bakmışsın girivermiş hayatına...
 - 2 de bir özlersin...
 - 3 günlük ayırtık ölüm gibi gelir...
 - 4 gözle beklersin...
 - 5 dakika bile yeter sana;görmek istersin illa...
 - 6 üstü insandır halbuki...
 - 7 kat göklerde hissettirir kendini...
 - 8 köşesindir mutluluktan...
 - 9 doğurursun beklemekten...
- Çünkü
- 10 u çok seversin...

AŞKTIR MATEMATİK

Matematik aşkı bambaşka,
Herkes onu sarınca,
Dikdörtgeni, üçgeni, karesi;
Her taraftan ayrı bir sesi,
Kare, dikdörtgen, üçgen
Bağırır durur gönlünce
Daire ne yapsın
Sessiz sessiz durur köşede.
Sayılar kümelerce
Durur beni bul diye,
Bir de üsleri eklenince,
Olurlar zevkten dört köşe,
Kökten çıkarınca
Küçülür sayılar
Ama bunları çarparsan
Kocaman olurlar.
Rasyonel işlemlerde
Eşitlenir payda
Nerde x,y varsa
Buluruz anında,
B. Mehmet ÖZTÜRK 9/E

PERSPEKTİF

Perspektif, nesnelerin görünümünü 3 boyutlu olarak düz bir yüzeyde, yani 2 boyuta indirgeyerek, göstermeye yarayan bir iz düşüm tekniğidir.

Perspektif çizimde dikkat edilmesi gerekenler:

- Uzaysal gerçeklik
- Gözlemci
- Düz bir yüzey
- Dönüşüm stili (bu seçim sembolizm, dışavurumculuk, kübizm vb. akımlar doğrultusunda yapılabilir)

Bu grafiksel ifade tekniği için birçok yöntem bir arada bulunur: kaçış çizgili perspektif, kaçış noktalı perspektif, ters perspektif, paralel perspektif... Bazı çizimler aynı perspektif yöntemlerini sadece hayali dünyayı değil, gerçeküstü alanları göstermek için de kullanır.

KİM KORKAR MATEMATİKTEN

Bireyler, hangi meslekten ve hangi sosyal sınıftan olursa olsun, anlasalar da anlamasalar da sanat'tan korkmazlar. Hatta, sanattan anladıkları izlenimini vermeye çalışırlar. Şiir ve roman okumasalar bile, zorunlu kalınca tiyatroya, konsere ya da bir resim sergisine bile giderler. En azından, biraz eğitilmiş kişiler, böyle davranırlar.

Öte yandan, çoğu insan, hiç çekinmeden, “matematikten hiç anlamadığımı” övünce dönüşmüş gizli bir öfkeyle söyler. Bu, özellikle, eğitim görmüş kişilerde böyledir. Matematiği hiç bilmediğini gururla söyleyen siyasetçi, sanatçı, sosyolog, psikolog, tarihçi yanında pek çok ekonomist de görebilirsiniz.

Bu olgu, dünyadaki eğitim ve kültür sistemlerinde liberal eğitimin başarısının apaçık göstergesi ve matematik eğitiminin ise apaçık başarısızlığının delili midir? Büyük bir olasılıkla, hemen her toplumda bu kanı yaygındır.

Oysa, bir karşılaştırma olanağı olsa, çoğu kişinin bildiği matematiğin, bildiği sanattan daha çok olduğu görülürdü. Hemen herkes matematiğin temel kavramlarını bilir: Saymayı bilir. Mukayeseyi bilir. Toplamayı, çıkarmayı bilir.

Biraz eğitilmiş olanlar, çarpma ve bölmeyi bilir. Üçgen, dörtgen, çember, küp, küre gibi başlıca geometrik şekilleri bilir. Simgelerini görünce fonksiyonu, türevi, integrali anımsar. Ama, sanata özel ilgisi olmayan kişiler, inanınız, sanatın temel kavramlarını bilmezler.

SOYUT MATEMATİK VE SATRANÇ

Soyut matematik ve felsefenin birlikte yarattıkları en güzel uygulama “ satranç ” tır. Yapılan hamleler, düşünceler, taktikler soyut matematik ve felsefe ile ilgili en güzel örneklemeleri vermektedir bizlere. Neden felsefe hakkında da örnekler verdiğini açıklamak istiyorum satranç oyununun. Daha önce de belirttiğim gibi, yeni teoremler yaratmaz felsefe; yalnız var olan teoremleri yorumlar, zihin jimnastiği yaptırır bizlere, düşündürmeye çalışır insanları. Sorular sorar ve cevaplar arar sorularına. Hiçbir satranç problemi, yeni bir şeyler geliştiremez; aksine yapılmış hamleler üzerine düşünür ve yeni problemler yaratır, insanı düşünmeye zorlar bu oyun. Bu bakımdan felsefe ile yolları benzemektedir. Matematik ile de, bilindiği üzere, stratejileri yönünden benzemektedir.

KENDİN OLMAK

Hepimiz buna inanırız. Birilerinin bizi sevdiğine, onların bizi asla yalnız bırakmayacaklarına.

Peki ya onlar bizi gerçekten sevmiyorsa. İşte bunu fark ettiğimizde, hayata dair bütün güvenimiz ve umutlarımız bir anda yıkılır. O zaman anlarız, hiç bir zaman "biz" olamamışızdır ve de bundan sonra da olamaya- çağız. Sorarız kendimize, neden bu hırs, kıskançlık, kin ve öfke." Bizde biz olmak isteyene kadar" bu sorunun cevabını bulamayız.

En sonunda cevaba ulaştığımızda ise, artık biz de "bizde biz olamayanlardan" ız. Bizde biz olmak istemiyoruzdur çünkü hırs, kıskançlık, kin ve öfke bizi de kendine esir etmiş her istediğini yaptırıyor. En kötüsü de artık, bunun farkında değilizdir. Hayatımızı bu şekilde devam ettirmişizdir. Ne yazık ki, ancak kaçınılmaz sona yaklaştığımız zaman geriye dönüp bakarız. O zaman ise, iş işten geçmiş olur.

Bunlar yetmezmiş gibi, bunu başkalarına da öğretmişizdir. Zaten en kötüsü de bu değil midir? Kendin yanlışa düştüğün gibi başkalarını da peşinden sürüklemek. Bu hayattan çıkardığımız en son ders ise "Hayatta başarılı olabilmek için, her zaman kendimiz olarak kalabilmek gerekir." Bunu her ne kadar etrafımıza anlatsak da, herkes kendi yaptığı seçimlerinin sonucudur.

Sema KOCATÜRK 10/E

24 Bilgece

İHANET

Ne kadar basit bir kelimedir ihanet. En azından dışarıdan bakanlar için. Sahi onlar ne görürler ihanet kelimesinin derinliklerinde? Anlamını sorduğunuzda; " İnsanların en yakınlarından gördüğü değer yüzlerine zamansızca vurulması." derler. Hiç de sanıldığı gibi değildir aslında.

İhanet; bir insanın (her kim olursa olsun) sadakatini yok etme isteğinin karşısındaki insana hissettirilmesidir. Fedakârlıkları yok saymak, bencillğe alışmak duygularının körüklediği, sadakati yok eden bir zaaftır. Peki, kimler size ihanet edebilir? Ya da siz kimin size ihanet etmesine izin verirsiniz?

Muhtemelen, ikinci soruyu okuduğunuzda , "Tabi ki de hiç kimsel!" diye düşündünüz. Çünkü aklı başında olan herkesin, kendisine ihanet etmesine izin verecek kadar saf olamayacağını düşünüyorsunuz. Aslında yanılıyorsunuz.

İhanet öylesine büyük bir ateştir ki, en yakınınızı bile içine alabilir. Dışarıdan cazibeli görünür. Ona yaklaştığınızda tehlikesini size hissettiren fakat sıcaklığı sayesinde size kendisini sempatik gösteren ikiyüzlünün tekidir. İhanete bulaşmak da böyledir. Ne kadar uzak olursanız olun, ne kadar tehlikeli olduğunu bilerseniz bilin, yine de içinizdeki zaaf; ihanet etmek istediğiniz kişiye olan sevginize baskın gelecektir.

Kimin size ihanet edeceğine aslında siz karar verirsiniz. Nasıl mı? Ona verdiğiniz değer ve aranızdaki sınırla. Çünkü sanılanın aksine, "Sevdiğim kadar sevilirim." düşüncesi büyük bir hatadır. Sevgi ile değer doğru orantılıdır. Bir insanı ne kadar severseniz, o kadar değer verirsiniz. Fakat ne kadar değer vererseniz onun gözünde o kadar değer kaybedersiniz. O hâlde, sizin o kişiye bu denli değer vermenize rağmen, o kendinde nasıl size ihanet edebilme yetisini buluyor? Çünkü o size yedek gözülle bakıyor. İhanet edebilme gücünü de aranızdaki sınırdan alıyor.

Aranıza koyduğunuz sınır ne kadar keskinse, ihanet edebilme olasılığı o kadar düşüktür. Burada da, sınır ile ihanet arasındaki ters orantı söz konusudur. Siz, aradaki güven sınırını ne kadar keskin çizerseniz, ihanete uğrama olasılığınız da, ona göre şekillenecektir.

Bu sınırın dozunu ayarlamak size kalmış. "Ben ona çok güveniyorum." deyip sınıra gerek duymadığınızda, ihanetin gelmesi yakındır.

Kübra ERTURAL 9/F

ZİNCİR REAKSIYON PROJELERİMİZ

TASARRUFUN BEKÇİLERİ--- GİZEM ELAT-

SENA SELÇUK- KAMİLENUR ÇOBAN-BAŞAK

TÜRKER-MÜZEYyen İREM KAYA

DOĞAYA DÖNÜŞ--- VESİLENUR TEMİZ-

ŞAHİNDENUR BULUT-DİLEK AYTEKİN-

ENERJİ MUHAFAZLARI--- EKİNNUR ÇEKİÇ-

ÇAĞLA CANCA-CEYLİN AYÇA AKDAĞ-AHMET

FATİH SARICA -ARDA ERPAK

LED SİLAHŞÖRLER--- YAREN NAZ TURAL-

REMZİYE ÜRÜN-NURSEDA BOZ-YAZEL

BÖLÜKBAŞI-EYLÜL CEREN AKÇA

AYDINLANMALARIN SAVAŞI--- ŞAHİNDE

NUR BULUT-ŞULE KORKMAZ-FEYZA NUR AKKURT

AYŞEGÜL DOĞAN-

DOĞAYA DÖNÜŞ ---VESİLENUR TEMİZ- ŞULE

HAZAN- DİLEK AYTEKİN

RENGİNİ DEĞİŞTİR ENERJİNİ GELİŞTİR-

-- ESRA ÇAVDAR-MERYEM ORAK-ORKUN KESKİN-

SELCAN TÜRK SİLA KESKİN

Danışman Öğretmenler:

ZELİHAN ÇAKIR - BİRCAN YİĞİT

Üç yıldır okulumuzun uygulama okulu olarak katıldığı Avrupa Birliği Destekli Zincir Reaksiyon Projesi Ulusal Bilim Festivali,12 Mart 2016 tarihinde TED Üniversitesi'nde gerçekleşti. Festivale danışman öğretmenlerimiz Zelihan Çakır ve Bircan Yiğit okulumuz öğrencilerinden oluşan 6 ekiple katıldı.

Eski Oyunlarımız

Beştaş

Birdir Bir

Çuval Yarışı

Evcilik

Halat Çekme

Çivi Futbolu

İp Atlama

Kartopu Savaşı

Yumurta Taşıma

Kayak

Körebe

Kutu Kutu Pense

Mendil Kapmaca

Misket

Saklambaç

Seksek

Çelik Çomak

Sokak Futbolu

Topaç

Uçurtma

Uzun Eşek

Bezirgan Başı

Yakan Top

Yerden Yüksek

BİRİ

Anlatmak istediğim biri var sizlere.

Saçları altın sarısı, gözleri deniz mavisi olan...

Bakınca insanı, tarifi imkânsız düşüncelere boğan.

Biri var anlatmak istediğim, dilinden bir tek "AŞK" çıkan.

Aşkın anlamını "VATAN" da bulan. Vatan aşkı ile yanıp tutuşan. Derdi de vatan olan, dermanı da...

Biri var, geçmişten. Biri var, yarınımızda... Yakınımız da.

Biri var, geleceğimizi dolduran.

Biri var, bizi "BİZ" yapan. Bir kapıya kulp, bir çırağa kalfa olduran.

Biri var. Dalgalandıran göklerde "AY YILDIZLI BAYRAGI".

Biri var içimize dolmuş, her nefeste çektiğimiz.

Biri var. Bize "NEFES" olan.

Biri var. Biri var gönlümüzde yer edinmiş,

Onu okurken bizleri "SAADET" timsali yapan.

Biri var. "VATAN, BAYRAK, EŞİTLİK, HÜRRIYET, ADALET, BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASI ve CUMHURİYET".

Biri var, bu kelimeleri hayatımızda kalıcı yapan, yarına umutla bakabilmemizi sağlayan.

O biri hep var. Bize "ÇALIŞKAN" olmayı öğütleyen.

Bizi yıllar öncesinden düşünen ve bizi seven.

Biri var. Adı "MUSTAFA KEMAL" olan

Bizi asla ayırmayan. Fotoğraflarından, yazılarından ve bıraktıklarından kucaklayan.

Bize daima "BİZİ" hatırlatan.

Bize güvenen ve inanan.

Bizi kurtarmış olan.

Biri var biz o bataklıkta çırpınırken ve çırpındıkça batıyorken...

Bize dönüp yardım eden.

Bizi tek vazifesi bilen ve canı pahasına mücadele veren...

Biri var ATA dediğimiz, BABA dediğimiz... ATATURK dediğimiz.

O biri olmasaydı, bizler ne halde olacaktık meçhul...

Biri var, yatıyor mezarında fakat her daim bizlerin yanında.

Düşüncelerimiz, ideallerimiz ve gönlümüzde hissettiğimiz biri var.

Bir de bizler varız.

Hala bir türlü anlayamayan, düşünmeyen ve tabi sorgulamayan.

Bizler varız.

Yapmamız gereken onun ilke ve inkılâplarının yol edinmek, yapmamız gereken sorgulamak ve düşünmek.

Düşünmemiz gereken ki "VATAN" her durumda.

Bir önder var. Adı "MUSTAFA KEMAL" olan...

Bir de bizler varız. "HALK" olan.

Bu "CENNET VATAN"ı dolduran.

O biri vardı ki, bizler buradayız.

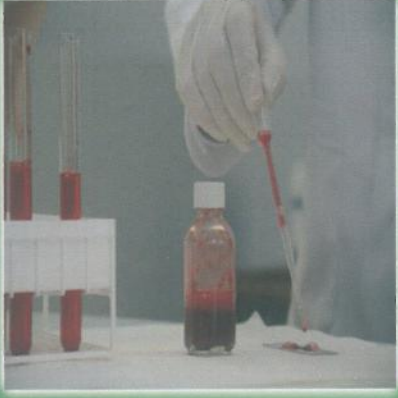
Özgürlükler içerisinde bulunmaktayız.

Bizler varız ki, o biri aramızda yaşamaya devam edecek, büyük bir "SEVGİ" ile.

Ve bu sevgi asla tükenmeyecek...

Bildikçe, hissettikçe ve görebildikçe...

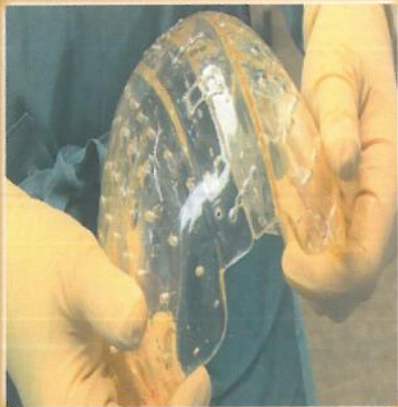
TÜRK BİLİM ADAMLARI YAPAY KAN ÜRETTİ

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde tamamen yerli yapay kan üretildi. Sıvının tüm kan gruplarıyla uyumlu olduğu belirtildi. Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Genel Biyoloji Anabilim Dalı Başkanı Doç. Dr. Adnan Ayhancı, yaptığı açıklamada; TÜBİTAK'a sunulan "Multidisipliner Araştırma Projesi" önerisi kapsamında tamamen yerli hemoglobın bazlı yapay kan üretiminde ön çalışmaların başarıyla tamamlandığını söyledi.

ESNEK GÜNEŞ PANELİNİ ÜRETTİK

Yenilenebilir enerji alanındaki çalışmalar dünya çapında hızla ilerlerken bir atılımda Türkiye'deki Gediz Üniversitesi'nden geldi. Araştırmacılar gelecek dönemde güneş enerjisinin kullanım alanını genişletecek bir çalışma yaparak esnek güneş panelleri üretti. Gediz Üniversitesi'nden Yrd. Doç. Dr. Yavuz Bayam ve araştırma ekibi, TÜBİTAK desteğiyle bir ilke imza attı. Ses dalgaları kullanılarak nanoteknoloji yöntemiyle esnek güneş panelleri üretildi. Oldukça hafif olan yarı şeffaf güneş panelleri, düşük maliyetli olmasıyla yenilenebilir enerjide önemli bir adım olacak.

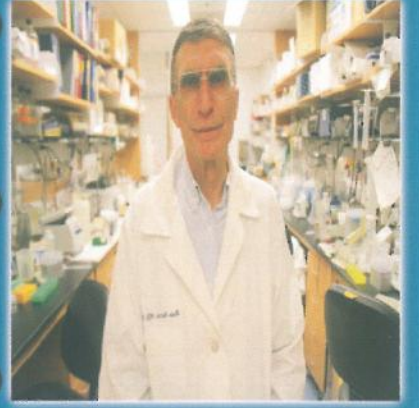

İLK KAFATASI PROTEZİ NAKLEDİLDİ

Hollanda'nın Medical Center Üniversitesi tarafından gerçekleştirilen ameliyatta, 22 yaşındaki bir hastanın kafatasının tamamı polietereketon (PEEK) materyalinden üretilen protezle değiştirildi. 23 saat süren ameliyatla yerleştirilen şeffaf kafatası, beynin kıvrımları ve damarlarının gözlemlenebilmesini sağlıyor.

AZİZ SANCAR,

İstanbul Üni. Tıp Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, önce hekim olarak ülkemizde hizmet vermiş, ardından NATO-TÜBİTAK bursu ile University of Texas in Dallas'a gitmiştir. Photolyase (fotolizaz) olarak adlandırılan bir geni klonlamış ve genetik mühendisliği ile bakterilerde çok yüksek oranlarda çoğaltmıştır. Bu genin kodladığı enzim, ultraviyole ışıkları ile haraplanan DNA'nın onarımını yapmaktadır. Bu buluş Dr. Sancar'ın master ve doktora dereceleri almasını sağlamıştır. Postdoc pozisyonu hemen mümkün olmamasına rağmen ,yılmayan Sancar proje desteği olmadığı için photolyase enzimi araştırmalarına bir süre için ara vermiş;bu dönemde nükleotid kesim onarımı araştırmalarına başlamış ve araştırmaları **Nobel**'le sonuçlanmıştır.

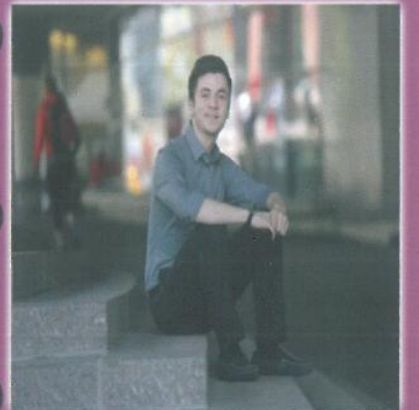
NASADA ÇALIŞAN TÜRK KADIN

NASA'da çalışan ve çok genç yaşta önemli başarılarla imza atan bir astrofizikçi Prof. Dr. Feryal Özel. Dünyanın en akıllı kadınları arasında gösterilen Özel, karadelikler, nötron yıldızları ve Einstein'ın rölativite teorisi üzerinde çalışıyor. Çalışmaları teorik fizik ve uzay gözlemleri üzerine kurulu. Birçok kurumda proje ve görevleri var. Şu anda astrofizik alanında dünyada ilk sıralarda yer alan Arizona Üniversitesi'nde profesör. Burslu kazandığı Columbia Üniversitesi'nde çift ana dal yapan Özel, fizik ve matematik mühendisliği bölümlerinden 'Yüksek Onur Derecesi' ile mezun. Prof. Dr. Feryal Özel, bilime katkı sunmaya, Türkiye'nin de gururu olmaya devam ediyor.

DAHİ ÇOCUK İSMAİL GÜNAÇAR

Türkiye'den ABD'ye göç etmiş bir ailenin çocuğu olan İsmail Günaçar, Cincinnati Üniversitesi Bio-Kimya Bölümü'nden 17 yaşında mezun oldu. İsmail bu başarısıyla bilim alanında Cincinnati Üniversitesi'nin tarihindeki en genç mezunu oldu. İsmail, henüz 17 yaşında büyük bir başarı kazanmasına karşın; kendini sıra dışı veya özel biri olarak görmüyor: "ABD'deki liselerde başarılı öğrencilere üniversiteden ders alma fırsatı veriliyor. Normalde bu program, lise son sınıf öğrencileri için ama ben 12 yaşında lise bir öğrencisi olarak başlayan ilk öğrenciydim." diyor ve ekliyor: "Aziz Sancar'ı örnek alıyorum ve onun gibi olmak istiyorum."

Vesile Nur TEMİZ
10/F

Aysu SARIKAYA 11/B

Şule HAZAN 10/F

Pelin ÖZDEN 11/D

Ebrar ALA 11/D

Esra Nur ÇAKMAK 11/B

Zeynep ŞAHİN 11/B
TÜRKİYE BİRİNCİSİ

Özlem ARICAN 11/E

Ceren Tabakoğlu-
Edanur MORKOÇ 10/A

Şevval KALE 10/B

Kamile Nur ÇOBAN 10/F

Berna Y. YILMAZ 10/E

**Nur Seda RAMAZAN
10/E**

Selin GÜLER 10 /D

**Fatma Betül ZENGİN
11/B**

Zeynep DORUK 11/B

Esra AKDEMİR 9/B

Çağla CANGA 10/F

Beyza ÖZKAN 11/B

Esra ÇAĞLAR 10/D

Esra TÖNGÜR 11/A

Zeynep ŞAHİN 11/B

Semiha ÖZDEMİR 11/B

Reyhan TAN 11/B

Simay PAÇACI 11/A

Nisanur BUCAKLI 10/C

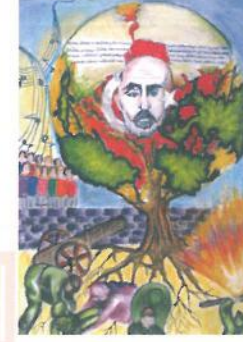
Kübra ÇALIŞKAN 11/F

Elif ÇETİN 10/B

S. İbilge KARADAĞ
10/E

Sude ÜNAL 9/C

Sema KOCATÜRK 10/E

Reyyan SERBEST 11/B

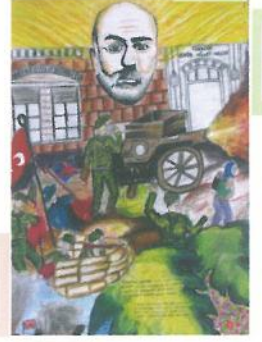
Reyhan TAN 11/B
Ankara Birincisi

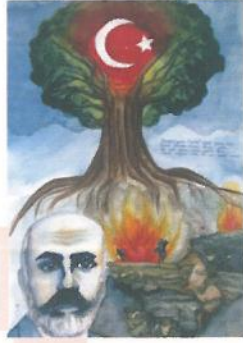
F.Betül FEKER
10/D

B.Deniz ŞAHİNER
10/H

Kardelen KOÇ
11/D

Bilgesu PEKTAŞ
10/B

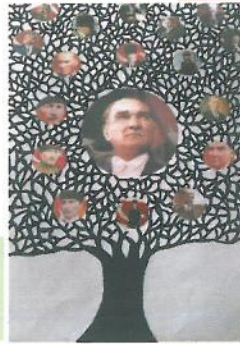
Z.Ece ENER
10/D

E.Beyza ÖZAN 11/D

Julide TUĞRUL
10/D

Nisanur KOCA 10/G

A.Berat ÇATALKAYA
10/G

Müzik

Atacan Yıldız
Ankara Üniversitesi
Bestecilik Bölümü
Öğrencisi

Yağmur Buket Akyol
Ankara Üniversitesi Türk Halk Müziği
Korusu

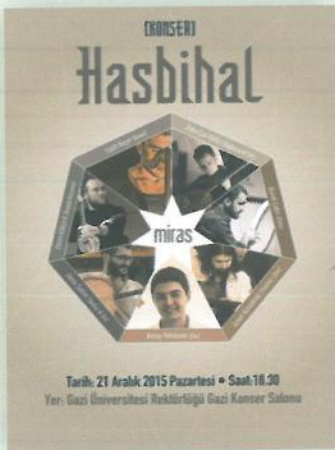
Can Çubukçu
Dokuz Eylül Üniversitesi
Buca Eğitim Fakültesi
Müzik Bölümü Öğrencisi

Atlantis Müzik Yarışması Ödül Töreni
Serim T. Koç
Furkan Yiğiter
Onurcan Kayaoğlu
Kaan Kekeç
Atamert Mihçi

Vodafone Freezone Şarkı Yarışması
Yağmur Lüle
Kaan Kekeç
Furkan Yiğiter
Atamert Mihçi
Alkım Sarıkış

Koray Pekdemir
Gazi Üniversitesi
Türk Musikisi
Devlet Konservatuvarı
Öğrencisi

Öğretmenler Korumuz ve Çalışmalarımız

Murat Can Ülker
İlayda Gönen'in
Müzik Grubu

Piyano-Beyza Çeçen
Keman-Alperen Yıldırım

Buket Altınçekiç

Geçmişten bugüne okulumuz Toki Anadolu Lisesi, önderleri Belkis Külekçi ile pek çok müzik yarışmasına beste, icra... dallarında katıldı, pek çok müzik insanı yetiştirdi. İşte onlardan bazıları...

Müzik Etkinliklerimizden

Keman-Buse Ecem Uslu
Piyano-Name Aksöz

Müzik Etkinliklerimizden

Grup Çardak
Buğra Erdinç
Emre Kolsuz
Tuğçe Gökmen
M.Tolga Tokucu

Grup Son Nokta
Duygu Aksöz
Damla Oksal
Ö.Pınar Baypınar
Name Aydoğdu
M.Tolga Tokucu
Helin Tunçkiran

YAĞMUR DANSI

Yağmur yağıyordu. Sokağın köşesinde, küçük şirin bir çay bahçesinde oturup sohbet etmek için sözleşmiştik. Öğlen üç sularında orada olmalıydım fakat bir saat erken gitmenin mahsuru olmayacağına karar vererek evden çıktım. Hava iç karartıcıydı. Yağmurlu günleri sevmezdim. Sevmezdim diyorum ta ki bugüne kadar.

Kısa adımlarla yürümeye başladım. Evim işlek bir caddenin karşısındaydı. Yağmur yağdığından dolayı her yer su birikintisiydi. Trafik ışığının kırmızından yeşile dönmesini beklerken, yanımdan bir araba hızla geçip gitti. Çok sinirlendim. Hem arabanın arkasından öfkeli bir şekilde bağıryor hem de "Yere düşen her yağmur tanesi dünyaya inen bir şanssızlık." diye haykırıyordum. Ara sokaklardan birine daldım...

32 yaşında evli, sosyal hayatı işinden ve eşinden vakit buldukça yaptığı küçük kaçamaklar olan bir iş kadınıyım. 7 yıldır evli olmama rağmen çocuk sahibi olamamıştım. Doktorların da "Sizin çocuğunuzun olması çok düşük bir ihtimal" demesiyle birlikte umudumu da yitirmiştim açıkçası. Hayatımın geri kalanı ile ilgili bir planım yoktu. Bu hayatın tekdüzeliğinden sıkılıp, bunu değiştirecek bir şey yapmıyordum. Beni heyecanlandıran şey, yüksek gelen elektrik faturası oluyordu. Oysa bir çocuğum olsaydı hayatıma renk katacak ve beni değiştirecekti. Ama artık bunları düşünüp kendimi daha fazla yormamalıydım. Yetişmem gereken bir randevu vardı.

Ara sokaklarda ilerlerken karşıma 5-6 yaşlarında ve üstü başı kir içinde çocuklar çıkmıştı. Yağmur iyiden iyiye şiddetini arttırmıştı. Çocukların yanından geçerken bir şey fark edip durdum. Bu çocuklar dans ediyorlardı. Dikkatimi çeken şey mutlu olmalarıydı. Ben onları şaşkın şaşkın izlerken, kız çocuğu bana bakmaya başladı. Bu durumdan rahatsız olarak gözlerimi kaçırdım ve yoluma devam ettim. Biraz ilerledikten sonra takip ediliyormuş hissine kapılarak arkamı döndüm. Küçük kız beni sokak boyunca takip etmişti. Yüzümü buruşturarak ona baktım.

Çok şirin bir kızdı. Siyah saçları, beyaz bir yüzü ve yemyeşil gözleri vardı. Kız minik adımlarla yanıma geldi ve elimi tuttu. Beni kendine doğru çekerek,"Hadi, yağmuru dansa kaldıralım!" dedi. Bu teklif beni oldukça şaşırttı. Ona doğru eğildim. "Ama ben yağmurdan nefret ederim." dedim. Bir süre sonra küçük kızın seslendiğini duydum. Arkamı dönmeyerek "Ne istiyorsun?" diye cevap verdim. Ve o da "Bu yağmur olmasa bile, belki bir gün başka bir yağmur hayatını değiştirir." dedi ve uzaklaştı.

Hava o günkü gibi kapalı ve yağmurlu. Ama bu sefer yere düşen her yağmur tanesine nefretle değil şefkatle bakıyorum. Başka bir yağmurun hayatımı değiştireceğini söyleyen o küçük kız doğru söylüyormuş meğer. Kafamı pencereden çevirip odama bakıyorum. Küçük beşikte uyuyan siyah saçlı, beyaz yüzlü ve yemyeşil gözlü bir bebek.

Eğilip alnından öpüyorum ve kulağına şu sözleri fısıldıyorum : "Yağmurun sesi, en güzel ninnin olsun Yağmur'um."

İrem Nur GÜL 10/B

ANASININ GÖZÜ YAŞLI BALASI

İKİ HECE YUTARIM GÜNDE, BİLMİYORUM KAÇ DEFA
SENİ BURACIĞA NASIL SİĞDIRAM ANAM...
DİZİM DÜŞER, KALBİM KANAR; YAĞMUR YAĞAR
KAŞINA
UF OLURUM, ÇAMUR KOKARIM, AK EDERSİN
ALIP BENİ SIRTINA DA YÜK EDERSİN,

GECEM OLUR, SARILIRIM; YORGAN OLURSUN
AĞLAŞIRIM, DARILIRIM; AVUNÇ OLURSUN
ABAM DERİM, ANAM DERİM, SARILIRIM YA
BALAM DER ÖPERSİN, ŞEFKAT KOKARSIN
ŞEKER İSTER, OYUN İSTER BU NAZLI BALAN
BURUK OLURUM HATAMLA YOK BENİ SARAN
AL BAĞRINA KOKLA SENSİZLİK YALAN

YA PARA NERDE? ALINIR MI EKMEK
ANAM NASIL DAYANDIN!
KOLAY DEĞİL BUNU ÇEKMEK.
EN GÜZELİ İSTEYEN YAĞMUR ÇOCUĞU
ANAM NEDEN GÖZLERİN GÖK KUBBE DOLU
ANAM DERİM İKİ HECE YOK BAŞKA YOLU
AĞLASAM, YALVARSAM, AH YAVRUN DURSAM
BU ACUNDA BİR SEN BİR DE BEN KALSAM
KANAR ELİN, YANAR BAĞRIN, DİLİN SÜKÛT
KONUŞUR
BEN AĞLARIM DURMADAN, YÜZÜN NEDEN
BURUŞUR
BALAN ÇİLE NE BİLSİN, ARKAMDA ANAM
ANAM DERİM İKİ HECE DAĞ KADAR BÜKE
MERHAMETİ İÇMİŞ Kİ BOŞALIR BANA
UF OLURUM, YÜK OLURUM, OF OLURUM
ÖP EDERSİN, AK EDERSİN, GÜL EDERSİN
ANAM DERİM, BALAM DERSİN
ÖZ CANINDAN ÖTE BİLİP DE
DEFALARCA YÜK EDERSİN

AH ANAM
ÖZ ANAM
ÖZÜMSÜN, ABAMSIN
YAZMASI AL, YÜZÜ AK ANAM
YANMASIN GÖZLERİM HANGİ CAN YANSIN
ÖZLERİM YANIMA ANAM GELESİN
ANAM DİYEM SANA, BALAM DİYESİN
VAH ANAM
KÜL KÜL OLUP DA YILLARIN
SEN KOKAR AĞAÇ YAPRAK
ÖZLEYİNCE KOKLARIM
YAMYAŞTIR LAKİN
SEN KOKAR KARA TOPRAK. 27.12.15

BİLMELİSİN, BİLMELİSİN SENİ NASIL
SEVDİĞİMİ
İÇİMDEN DÜŞEN KURŞUNLAR VAR
AYAK BİLEKLERİMDEN SERÇE PARMAĞIMA
KADAR
KAÇINCI KERE DOĞUYORUM BİLMİYORUM
YUMRU YUMRU KIZILCIKLAR DOLAŞIRKEN
SEN BULUTLARI İÇMİŞSİN
BEN SENİ ARARKEN YAPRAKLARA
GİZMİŞSİN
UMUR DENİLEN ÇEHREN NİÇİN KAPALI
HEP

BİLMELİYİM
SARI NEDEN PARLAR
KAÇ DEFA ZIPLAMAM GEREK ULAŞMAYA
KAÇ KIRMIZI ŞERBET HANGİSİNİN
KIZARMIŞ YAĞMUR KOKUYORUM
BİLMELİSİN NEDEN GELMEDİĞİNDE
GÜZELSİN
TAM HANDENDEN İSABET İÇİM
BİR MIKNATIS ÇEKİYOR ÖYLESİNE SENİ
BANA
BU KADAR UZAĞIM BANA
YAĞMUR OLUP BİTMELİSİN

DÜN YAĞMUR VARDI İÇİMDE SEN
DURMADI
KISIK SESLE YAZILDIM GÖĞÜN
SAYFALARINA
BİL BENİ BİL İSTEDİM
BİL BENİ BİLMELİSİN
SANA YAĞARIM YAĞMUR GİBİ
SENİ BULURUM YARAM DURUR
AH GÜNDÜZLER KEMAN ÇALAR.

OCAK 16

NİSANUR EKMEKÇİ 11/E

NİSANUR EKMEKÇİ 11/E

Geçmiş ardına kadar kapalı kapılarını tek bir dokunuşla aralayabileceğimiz gizli bir bahçe... Ama aslında bugünden farkı yok. Çünkü bugün ve gelecek de geçmiş gibi gizli bir bahçe olacak bir gün.

Zaman çabuk geçiyor. Bazen saatler, günler, yıllar geçmiyor da zaman hızlıca akıyor. Her şey değişiyor; insanlar, çevre,... Hatta çocuklar bile. İnanır mısınız çocukların oynadığı oyunlar bile değişiyor.

Şimdi hangi çocuk hatırlar bilmem ama ne güzeldi çocukların hava kararınca, akşam ezanı okununcaya, babası işten dönünceye kadar oynadığı güzel oyunlar... Çelik çomak, saklambaç, yakan top, birdirbir, ebelemece..., Hepsi ne kadar da çocukları kaynaştırır, yakın tutardı. Şimdi bakıyoruz da o büyümüş çocuklar çocukluğuna doymuş, arkadaşına, arkadaşlığa fazlasıyla değer veren, içinde arkadaşına karşı haset, kin, nefret barındırmayan insanlar olmuşlar. Şimdi ise öyle mi? Bu güzel oyunlar, zamani o kadar da eski olmamasına rağmen hayatları ders ve kitaptan oluşturulan çocuklar, sürekli sınavlarda, çalışmalarda arkadaşlarına rakip gösterilen çocuklar, bir de bunun üstüne eve kapanıp televizyon ve telefon bağımlısı olan çocuklar sosyal açıdan hayata ne kadar doymuş olabilir ki? Rüyasında uçtuğunu, koştuğunu gören bir çocuk yerine rüyasında bir telefon oyununu gören bir çocuk ne kadar güçlü hayal gücüne sahip olabilir? Hala direnenler vardır elbet ama geneli böyle değil mi?

Peki gelecekte nasıl olacak? Onlar da imrenecek mi evde oturan televizyon izleyen çocuklara? Odalarından hiç mi çıkmayacaklar? Tüm teknolojik aletleri ve teknolojik zekâları olacak ama iş hayal gücüne ve dayanışma bilincine gelince başlarını yere mi eğecekler? 3 yaşında sanal ortamda iyi derecede oyun oynayan bir çocuktan sonra daha ne kadar asosyal bir çocuk toplumuna gideceğiz hayal edemiyor insan?

Zaman böyle bir şey işte... Bazen önüne kattığını getiriyor bazen de içine atıp siliyor. Ama daima özleniyor. Dışarıda oynayan çocuklardan tutun da eski tip otobüslere, evlere kadar hepsi özleniyor.

“Nostalji” denilen şey 30-40 sene kadar öncesini bile özleyen bir toplumun özlemine gidermeye çalışıyor. Yakın geçmiş bile bizler tarafından özleniyorsa gelecek ne yapsın?

Bahsettiğim; küçüklükten telefon bağımlısı olan çocuklar bugün daha 10 yaşında bile değiller. Büyümediler bir toplumu oluşturacak kadar. Nasıl olacaklar iş hayatında? Hayal gücüne ve oyuna doymamış çocuklar ne kadar başarılı olacak? Yere düşünce koşarak kaldırılan, ağlayınca eline telefon verilen, anında mızırdanarak istediği çikolata, şeker, oyuncak alman çocuk ne kadar sağlıklı bir toplumun parçası olabilir? “Annemin parası yoktur.” Diye bir süre sonra ağlamayan, sadece imrenerek camekâna bakan, şekerin, çikolatanın, oyuncuğın istediğine değil de elde edebildiğine temenni eden çocuklar ne güzel çocuklardı.

Anneler, babalar! Görev sizin. Her istediğini almayın, düşün dizini kanatsın, kaşını yarsın ama büyüsün. Her zaman yanında olun ama hiçbir zaman hemen yakınında olmayın. Çünkü siz bir gün gittiğinizde tek başına kalacak. Telefon vermeyin ellerine. Çünkü hayat o sanal şeylerden çok daha farklı, çok daha zor. 3 yaşında telefonla oynayabilmesini değil, 30 yaşında toplumun içinde başarılı ve çocukluğuna doymuş bir insan olmasını alkışlayın. Çünkü ne kadar çok çocukla oynarsa o kadar diğerkâm olur.

Çocuklar çocukluğuna doysun. Oyuna, arkadaşlığa doysun. Çünkü dünya öyle daha güzel...

Ayşe Buse AR 10/D

MERDİVENİN BASAMAKLARI

En son ne düşündüğünü bile kestiremiyordu. Kafasında, toparlanması gereken binlerce düşünce... Eline aldığı yap boz parçalarının yerini karıştırıyordu. Kendinden kaçtığı sürece korkmaya da devam edecekti. Zaten iki seçenek arasında kalınca hep aynı şeyi yapardı; kaçmak...

Düşüncelerinin çanı, kulaklarını sağır etmeye yetecek büyüklükteydi. Bu defa birinde karar kılmalı, beynini kemiren kararsızlığını yok etmeliydi. Her şeyin bir kalıba sokulmasından, seçim yapmaktan nefret ederdi. Yaptığı seçimler onu genelde yıpratırdı. Ama bu sefer önündeki basamakların sonunda iki temiz sayfa vardı. Birini seçtiğinde daha az üzüleceğini hissetti birden. Doğru seçim yaptığından mıdır, içinde bulunduğu durumdan mıdır, bilinmez... Soru işaretlerine cevap ararken; iplerin ucunu yakalamayı denerdi.

Hep denemek lâzımdı, deneyip yenilse de yenilip yine denemeliydi. Çünkü hiçbir şey yapmadan mutluluk kuşlarının gelmesini beklemek bencillik olurdu.

Amaç, yeniden canlanmak; merdiven basamaklarını bir bir çıkmaya devam etmektir. Seçmesi gereken iki farklı dünyadan birine kapılarını açmaya hazır. Kapılarını açtığı dünyanın getirecekleri bilinmezlik olsa da...

Damla OKSAL 10/D

SÖNMEYEN IŞIK

Uzandım yıldızlara,
Tuttum seni.
Yüreğimle sarıldım ya sana
Parıltınla ısıttın içimi.

Hiç bırakmadın beni
Sardın sarmaladın her yerimi
Karanlık sokaklarıma tuttum seni
Aydınlattın her yeri

Üzdüm bazen seni,
Dinlemedim sözlerini,
Ama affettin hep beni,
Bu yüzden sevdim seni

Kayboldum bazen gözlerinde,
Tuttun, kurtardın ellerinle,
Kahramanıydın yüreğimde,
Yalan dünyanın tek doğrusuydun

Meryem Sena SAĞLIK 9/E

TEK EKŞİĞİMDİN SEN

Yoksun ki hayatımda...
Hep hayallerimdesin oysa.
Tutuşmuş yüreğim yangınında
Çıglık atıyor ama duyuramıyor sesini asla,
Tek isteği sendin oysa.

Gözlerin gözlerime değdiği anda
Kaçıyor ya gözlerim başka yana
Sanki atmışlar yüreğimi kora
Yanışının sesleri kulağımda.

Benim tek eksikim sensin,
Her şeyim var ama sensizim.
Her gece yasını tuttu yüreğim,
Kavuşamamamızın değil;
Bendeki seni bilmemenin

Meryem Sena SAĞLIK 9/E

FARAZA ÂŞIK-I MEHCUR'İSEM BİL Kİ MÜRDEYİM

Aşk beni ne'yledi
Gecemin makûs karanlığını,
Deldi geçti...
Şikâyetim var ey didar-ı güzel,
Bu aşk beni derbeder etti.

Sen beni mahve'yledin
Ey efsunkâr...
Geldin gönlümü viran eyledin,
Yana yakıla, feryat figan ettirdin.

Gönlüm olmuş boğum boğum,
Sardı kemend-i cellat.
Lakin kederim ölüm değil,
Mühür gözlerinsiz bir hayat.

Sen evimdeki bahar, yemeğimdeki nimet,
Ve dilimdeki en eski şarapsın.
Bu yüzdendir ki;
Hep aranır bu kul,
Mahşerim meçhul,
Dimağım hep meşgul.

Can şair demiş, görün
Sevdiğin kadardır ömrün.

İrem Nur KAYA 11/B

KIRLANGIÇ

Çocuk olduğum günleri özledim
Tek derdimin oyuncak araba olduğu günleri
Çocukça anlamlandırmayı özledim
Sıcak suda buruşan ellerim artık komik gelmiyor

Kırlangıcın kanlı hıçkırığı biz
Ölüme koşarken yaşama gülmek biraz kara mizah
Önce gölgesini sevdik her şeyin biz
Kırlangıç vuslatıdır belki ağlamak

Kuytu sokaklarda, daraldı zihnimiz
Elimizde spreylere boyalar koşuyoruz griye
Önce gölgemiz konuyor duvara, sessiz
Sonra omzumuzda bir kırlangıç ağlıyor

Burak ATASEVEN 11/B

Giderek üzüyor beni zaman denilen şey
Hep seni bekler köşe başındaki bu bey
Kelimelerle ifade edilemez şu anki durumum
Gelmediğin sürece yitiyor bize olan umudum

Zaman denilen bir hiç, sadece bahane
Eğer duyguların varsa bana hala içinde
Gel muhtacım sana, gel bir an önce
Gel ve gitme, beni kendinden mahrum etme

Gitmek gerekli bazen çok uzaklara
Bedenim uzakta ama kalbim avucunda
Avucunda değil belki de olmalı sol yanında
Sözün bittiği yerde kalpten çıkar son bir elveda.

Seni ararım karanlık gecelerde
İsmi sayıklarım sonsuzluk hecelerinde
Sensizliğin ruhumu kabzettiği şu demlerde
Bir seni sevdim, seni sevdim sevdiceğim.

Kimse bu kadar önemsenmemişti kalbimde
Yansımanı gör ağlayan gözlerimde
Sensizlik ne kadar zormuş iki gözüm
İki gözüm diyorum, sensizken hayata körüm.

Furkan ÖZDEMİR 11/A

SON BİR TEŞEKKÜR

Teşekkür etmek istedim sadece
Bana bu güzel duyguları tattırdığın için.
Ama senden de özür bekledim
Beni bu kadar yorduğun için
Kalbimi defalarca kırdığın için
Sen gülerken, ben ağladığım için
Geçirdiğim uykusuz geceler için
Sadece bir güler yüz bekledim
Ah! Pardon az kalsın unutuyordum,
Umudu olduğun için de
Binlerce kez teşekkür ederim
Kusura bakma,
Sana bir teşekkürden fazlasını vermek
İsterdim
Mesela ömrümü, hayatımın tamamını
Ama biliyorum ki benim ne teşekkürüm,
ne de ömrüm
Senin umurunda değil!

Zehra BAŞER 9/E

ZEKÂ İLE İLGİLİ BİRKAÇ SÖZ

"Matematik çok zor ve karmaşık." "Matematiği kafam almıyor." Bu cümleler ne kadar da tanıdık değil mi? Neredeyse her insanın okul hayatında bir kere de olsa kullanmış olduğu cümleler bunlar. Tabii matematik becerisiyle ön plana çıkan sınıf arkadaşlarımız da olmuştur elbet. Onların bizden daha zeki olduğunu düşünmüşüzdür. Peki, hala böyle mi düşünüyorsunuz? Sizce gerçek bu mu?

Matematiği bizden daha kolay kavrayan arkadaşlarımızın, matematiksel zekâsının bizden az çok üstün olduğu ortada. Ancak bizden daha zeki oldukları konusunda aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Biz onlardan daha zekiyiz de demeyeceğim. Diyeceğim ki, şu kafamızdaki şey var ya, hani ben onun sayesinde bu satırları yazdım, sen onun sayesinde bu satırları okudun. Hah, işte o! O tek yönlü çalışan bir şey değil. Yani zekâ sadece üstün hesaplama, problem çözme, hayattaki sorunlara mantıksal yaklaşma yeteneği ile kanıtlanamaz.

Matematiksel zekânın yeteneği, problemleri çabucak kavrayabilme, mantık yürütüp çözüm getirebilmedir. Sözel-dilsel zekânın yeteneği konuşulardan, okuduklarından ve yaşadıklarından derin anlamlar çıkarıp bunları ustaca yazıya dökebilmedir. Müzik zekâsının yeteneği duyguları notalara mükemmel bir biçimde aktarabilmek, bu notaların insanda doğruca duyguya dönüşmesini sağlayabilmektir. Bunlar da dâhil sekiz tane zekâ türü ve her zekânın da kendine özgü yetenekleri vardır. Zekâ ve yetenek birbirinden ayrı düşünülebilecek kavramlar değildir. Bu yüzden de problem çözeni zeki, beste yapanı yetenekli olarak değerlendirmek yanlıştır. Matematik bir bilim, müzik ise bir sanat olduğu için de böyle bir algı ortaya çıkabilmektedir. Ancak şu bilinmelidir ki, sanat en az bilim kadar zekâ, bilim de en az sanat kadar yetenek gerektirir.

Matematiksel zekâyâ sahip olanların başardığı işlerin, diğerlerinden daha fazla zekâ gerektirdiği de düşünülür. Fakat zor matematik problemlerini çözmek ne kadar matematiksel zekâ gerektirirse, duygu yüklü bir şiir yazmak da o kadar sözel-dilsel zekâ gerektirir. Matematiksel zekâsı ön planda olan, görsel zekâsı geri planda kalan bir insan; resim çizmeyi kolay öğrenemeyip sonradan kendini geliştirebilirse, görsel zekâsı ön planda olan, matematiksel zekâsı geri planda kalan bir insan da önceleri denklem çözmeyi kolay kavrayamayıp, sonradan kendini geliştirebilir. Bunu yapabilme süreleri de geri planda kalan zekâların derecesiyle ilgilidir.

Bu anlattıklarımı siz de görüyor muydunuz? Etrafınızda zekâsını size kanıtlamış, üstelik bunu illa ki matematiği kullanarak yapmamış insanlar yok mu? Benim var ve onların her birinin (ister matematik yapsınlar, ister resim) ayrı ayrı yönlerden zeki olduklarında eminim.

Deniz ÇALIŞKAN 10/E

MATEMATİK ve EVREN

Evren, sürekli büyüme halinde olan kendi içinde sonsuz bir sonludur. Evren her ne kadar büyümeye devam etse de acaba bunun hesapları işlemsel olarak ifade edilebilir mi? İşte ben bunu ele aldım. Öncelikle tanımsız kavramıyla başlayalım. Evren kendi içinde sonsuz bir sonlu demiştik. Tanımsız, belirlenemeyen anlamına gelir. Ama değeri yok değildir. Şimdi söyleyeceklerime çok dikkat edin:

Pay kısmı rakam içeren paydası sıfır olan sayıların tanımsız olduğunu biliyoruz. Mesela $1\0$ gibi. İlk söylediğimizi hatırlayın "evren kendi içinde sonsuzdur." Sonsuz kavramını tanımlanamayan yani hesaplanamayan yani sınırsız ifade içerebilen olarak belirtirsek eğer pay kısmı rakam içeren paydası sıfır olan sayıları da $(1\0)$ tanımsız olarak tanıtmışsak eğer evren $1\0$ gibi sayılarda aynı çerçevede değerlendirilemez mi? Yani her ikisinin de tanımsız olduğu buradan ortaya çıkar. Durun daha bitmedi. Bunu biraz daha açacağım şimdi: $1\0$ ifadesi gibi ifadeleri tanımsız olarak belirlemiştik. İçler dışlar çarpımını hatırlayalım. Ve bunu buradan anlatalım:

$$1\0 = \text{tanımsız} = 1 = \text{tanımsız} \times 0$$

Şimdi içler dışlar çarpımı uygularsak 0 ile tanımsızın çarpımı 1 oluyor. Sıfırı yutan eleman olarak bildik değil mi? Peki neden eşittir ifadesinin diğer tarafında bir(1) var? Yoksa sıfır artık yutamıyor ve çarpma ifadelerinde artık cevap 0 olmuyor mu?

Şimdi tekrar başa saralım. Evren kendi içinde sonsuz bir sonludur. Şimdi geldik. İkincisini açıklayalım hadi. Yani sonludur dediğimiz ifade. Şimdi biz az önce şu bağıntıyı yazıp açıklamıştık.

$$1\0 = \text{tanımsız} = 1 = \text{tanımsız} \times 0$$

Odaklanın ve burayı iyi düşünün. Evrenin rakamlar ile dolu bir küme olduğunu biliyoruz Rakamların sınırsız olduğunu da söyledik. Şimdi bağıntıyı kuralım.

$$1 = \text{Tanımsız} \times 0$$

$$1 = \text{Evren} \times 0$$

$$\text{Evren} = \text{Tanımsız}$$

Evrenin sonsuz yani tanımsız olduğunu söyledik. Bu yüzden tanımsızın yerine evren yazdık. Ama evrenin bir sonlu olduğunu da söyledik. Rakamları da sınırsız olarak belirttik. Evren eğer rakamlar kümesi ise ve bir sonu var ise rakamlarımda bir sonu olacaktır. Ve sıfır her koşulda bir yutan değer değildir.

Kardelen TÜRKÖĞLU 10/D

BİR ERGEN BÜYÜDÜ

Bazen bazı şeylerin bittiğini düşünürsünüz bu yaşlarda. Aynı şekilde çoğu zaman mucizeler olur ki bitenler başlayanları beraberinde getirir.

Benim zamanımda SBS vardı. Heyecanlısın, lise için ilk adımları atıyorsun... Sınava girip çıktım. Bende hisler, heyecan, gelecek kaygısı. Sonucumu elime aldığımda, yeni bir değişim dalgası hissettim. Sonuç, gelecek kelimesini doyurmaya yetecek nitelikteydi, aslında hala öyle. Benimse ilk defa hayallerim yıkılmıştı. Birçok kişiye göre başarılı olabilecek bir sonuç elde etmiş olmama rağmen bana yeterli gelmemiştir sonucum.

Okula gidip gelmeye başladığımda, çoğu şeyin düşündüğüm gibi olmadığını fark ettim. Yeni insanlar tanımış, yeni bir duyguyla karşılaşmıştım. Sıradan bir öğrenci hayatı yaşamanıza karşın hayatınıza giren ve orada iz bırakan bir takım insanlarla tanışıyorsunuz lisede. Hayatın güzel olduğunu hatırlamanıza yardımcı olan insanlar bunlar. Bu insanlar arasında bana aşık olmayı öğreten birisi de olmuştu. Uzun süre tek düze bir şekilde okula gidip geldim, okul benim için sadece bir zorunluluk haline dönüştü tekrardan. Üniversite hazırlıklarım başladığımda, üçüncü sınıfın başında, benim için en büyük değişim gerçekleşti. Arkadaş değil, dostlarımla tanıştım. Annem dışında kendimi paylaşabileceğim birileri oldu hayatımda. Bu kişiler, bir şeyleri sona erdirmeden yenilikler başlatabilen muazzam insanlardı çünkü. Bu insanların arasına yenilerinin katılması çok uzun zaman sürmedi.

Hayatımda son dönemde yaşanan bu gelişmeler geçmişe dönüp bakmama sebep oldu aslında. Neler kaçırdığımı ama aynı zamanda nelerin kıymetini bilemediğimi gördüm. İçinizdeki umudu yitirmedeğiniz sürece, güzellikler gelip sizi. Buluyor emin olun. Kendinizi güçlü hissedebilmek için ihtiyacınız olan kendinizsiniz. Pes ederseniz, bütün yaşantınıza haksızlık ederseniz bunu sakın unutmayın. Aranılan mutluluğun aslında insanın içinde olduğunu ben gördüm, sizin de görmeniz ve ulaşmanız dileğiyle...

ÇAĞLAR GÖKSU 12/B

VEDA

"Bu asla veda biz yine geleceğiz, halayla türkülerle yer gök inleteceğiz."

TOKİ'de iyisi, kötüsü, sevgisi, nefreti, mutluluğu, mutsuzluğu ile bir nesil daha geçti. Hayatımızın en güzel yıllarını geçirdiğimiz bu okuldan ayrılırken aramızda anılarımızı ve duygularımızı bırakıyoruz. İkinci evimiz dediğimiz, aile ortamı kurduğumuz, öğretmenlerimizden ve arkadaşlarımızdan ayrılacak olmanın üzüntüsünü yaşıyoruz.

Her veda, her ayrılık yeniden buluşmak için bir umuttur. Güneş bile insanlarda yeniden doğma umudu yaratmak için batır. Ayrılıyorz, veda ediyoruz ancak daha iyisi için. Daha iyi dönmek için. Başarılarla, iyi haberlerle, mutlulukla, yeni bir hayatla, yeni umutlarla döneceğiz. Hayallerle, düşlerle ayrıldığımız okulumuza hayallerimizi gerçekleştirmiş olarak döneceğiz.

Hayat işte... Zaman, mekan, insanlar gelir ve geçer. Önemli olan arkada bıraktıklarımız. Rüzgar gibidir insanlar. Gelir, eser ve geçer. Ancak geçtikten sonra arkada esintisini, izini bırakır. İyi izler bırakmış olmayı umut ederek veda ediyoruz. Tıpkı Ökkeş Hoca'nın dediği gibi, "TOKİ'ye gelen herkes mutluluk verir. Kimi gelişle, kimi gidişle."

Bana kaldırsa; biz hem geldiğimiz ve bu ailenin ferdi olduğumuz için hem de gerçekleştireceğimiz güzel hayallerle gittiğimiz için mutluluk veriyoruz.

Yazımı bitirmeden önce, size son kez "Düşleyin." demek istiyorum. Daha iyi bir dünya düşleyin. Düşleyin, düşleriniz gerçek olana kadar, düşleyin.

TOKİ'den biz geçtik. :)

Etemcan Bozkurt 12-A

Atılım Üniversitesinin düzenlemiş olduğu Matematik Yarışması'na Danışman Öğretmenler Fatma Yiğit ve Aysun Şendağ eşliğinde Hüseyin Oğuz, Enes Özbek ve Mustafa Özcan ile katıldık

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı

10 Kasım Atatürk'ü Anma Günü

8 Mart Kadınlar Günü

Akran Arabulucu/Barış Yapıcı Lider Öğrenci Programı Eğitim Çalışmaları

Öğrenci Temsilcisi Seçim Çalışmaları

Eğitim Uzmanı Sadık Gültekin'in "Verimli Ders Çalışma Teknikleri ve Sınav Rehberliği" Semineri

Basketbol ve Masa Tenisi Takımlarımız

Sivil Savunma Tatbikatı

Öğretmenler Günümüz

Ankara Gençler Satranç Turnuvasına okulumuz satranç takımı; Ogün Çınar, Furkan Ergenç, Serhat Çelik katıldık.

İliseler arası Karate Şampiyonasında öğrencimiz Tuğçe Gökmen, Ankara'da 1., Bölge Seçmesinde 1., Türkiye Şampiyonasında 2. olmuştur.

Avrupa Birliği Yarışma Ekibimiz 10/F sınıfından Remziye Ürün, A.Fatih Sarıca, Ekinnur Çekiç

ÖĞRETMENLİK

Fertlerin ve toplumların maddî ve mânevî yönden yükselip yücelmelerini temin eden unsurların başında ilim gelir. Bu sebeple dinimiz; ilme, okumaya, öğrenmeye büyük önem vermiş, ilim öğrenmeyi farz kılmıştır. O kadar ki, Kur'ân-ı Kerim'in indirilen ilk âyeti "Yaradan Rabbinin adı ile oku!" olmuştur. İslâmiyet; "De ki, hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" (Zümer sûresi, 9), "Allah içinizden imân edenlerle ilim sahibi olanların derecelerini yükseltir." (Mücadele sûresi, 11) âyetleri ile ilim sahiplerini övdüğü halde, "Sakın cahillerden olma!" (Fatır sûresi, 29) gibi âyetler ile de cehâleti ve bilgisizliği yermiştir.

İşte bu kadar önemli olan ilmin, eğitim ve öğretim faaliyetinin zeminini teşkil eden öğretmenlik, övgüye lâyık, mukaddes ve önemli bir san'attır. Hiç şüphesiz ki, ilk ve mutlak eğitici Allah'dır. Allah, "Alemlerin Rabbi", yani yetiştiricisi terbiye edicisidir. Onun içindir ki, "öğretmenlik Tanrı mesleğidir." sözü yaygındır. İlk ve mutlak terbiyeci olan Allah'ın gönderdiği peygamberler de birer eğitimci, terbiye edicidirler. Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.s): "Ben öğretmen olarak gönderildim." (İbn-i Mace, Mukaddime, 17) buyurmuşlardır.

Anlıyoruz ki öğretmenlik; kutsî, ûlvî ve yüce olmakla birlikte aynı zamanda da zor bir san'attır. Zira malzeme; taş, toprak, ağaç değildir ki yontmak, kazmak, karmak, biçmekle düzeltilsin terbiye edilsin! Malzeme, anlaşılması zor bir yapıya sahip olan insandır. O'nu anlamak, hâlden hâle sokmak, değiştirmek kolay olmasa gerektir. Bu zorluğu yenmede, öğretmenin işinin ehli olması, kendisini her türlü şartlara göre yenilemesi, her nevî yeniliğe açık olması kadar; şahsiyetinin ve meslek ahlâkının da büyük bir rolü olduğu unutulmamalıdır. Zirâ öğrenci, kendisine verilen bilgileri depolayan mekanik bir varlık olmaktan öte psikolojik bir varlıktır. Şahsiyetinin gelişmesi, olaylara karşı takındığı tavırlarda öğretmenin büyük bir tesir gücü vardır. Bu sebeple gerek İslâm, gerekse Batı eğitimcileri öğretmenin şahsiyeti üzerinde önemle durmuşlardır. Bu tesirin müsbet ve istenilen seviyede olabilmesi için öğretmenin; son derece adil ve sabırlı, özü ile sözü, sözü ile işi birbirini tutan, daima neş'eli ve güleryüzlü, vazife şuuru kuvvetli, hoşgörülü ve affedicî, kolaylaştırıcı, kin ve öc alma duygularından uzak bir yapı içinde olması dikkat edeceği hususlardan sadece birkaçıdır. Konu hakkında Sevgili Peygamberimiz: "Öğretin, kolaylaştırın, zorlaştırmayın. Herhangi biriniz öfkelendiği zaman sussun." buyurmuşlardır. Öğretmenler, öğrencilerin kalplerini bu şekilde kazanmayı başarırlar ve öğrenciler de öğretmenlerini sever ve sayarsa, eğitimleri çok zor olan öğrencileri bile ıslah etmek mümkün olur. Şahsiyeti ve meslek ahlâkı bozuk olan bir öğretmenin, yalnız meslek değeri azalmakla kalmayıp, aynı zamanda genç neslin eğitime kötü etki eden bir varlık haline gelmesi de söz konusu olabilir.

Hissî ve ahlâkî vasıflarla donanmış öğretmenler, öğrencilerin gelişmesi için canla başla çalışmalı, yetenekleri keşfedip işletmek için didinmeli, öğrencilerin; şahsiyetli, dirayetli, bilgili, vatanına, milletine, devletine karşı mes'uliyet hissi gelişmiş ve bu mes'uliyetin farkında olan, kalbi sevgi, saygı, şefkât ve merhamet, hoşgörü ve fedakârlık hisleri ile dolu bir kişi olarak yetişme gayreti içinde olmalıdır. Ülkemizi daha ileri götürecek yeni ve sağlam nesiller yetiştirerek, Atatürk'ün: "Öğretmenler, yeni nesil sizin eseriniz olacaktır." sözüne lâyık olmalıdır.

Yüce Allah buyuruyor ki: "Allah'tan hakkıyla ancak âlimler korkar." (Fatır sûresi, 28), "Rabbim benim ilmimi artır." (Tâhâ sûresi, 144). Sevgili Peygamberimiz buyuruyor ki: "İlim öğrenmek her müslüman kadın ve erkeğe farzdır." (İbn-i Mace, c. I, s. 81). "En yüksek ibadet ilim öğrenmektir..."

Dursun MEMİŞ Din Kültürü Öğretmeni

DOĞ GÜNEŞ GİBİ SABAHLARIMA

Güneş gibi doğdun günüme,
Her sabah yüzündeki neşene,
Tebessümündeki gizeme,
Sakladım neşemi tüm güzelliklerine.
Gözlerinin güzelliği kadar berraktı kalbin,
Belki de bu yüzdendir kalbimdeki kıpırtı sebebin,
Sesinin tonu en güzel notaydı benim için,
Bu yüzdendir en içten şarkılarda ,
Aklıma gelme sebebin.
Uyandım bir gün
Doğmadın o gün
Göremedim gözlerini,
Ne de duydum o güzel sesini
Yabancıydı bana bakan gözlerin, soğuktu sesin
Fırtınalar koptu kalbimde...
Sessiz kaldı sonra
Sesinle birlikte son kez titredi kalbim
Yitirmişti oda gücünü tıpkı benim gibi
Sessiz şimdi...
Doğ yine güneş gibi sabahlarıma
Mahrum etme sesinden,
Mahrum etme gözlerinden
Uykusuz gecem olma,
Doğ yine güneş gibi sabahlarıma...

Zeynep Gökkoyun 9/F

SUÇLULUK

Sarılmışken dört elle bize
Kesip atmışlar kollarımızı
Ulaşmaya çalışırken yolumuzun sonuna
Çoktan ayırmışlar ikimizi
Öyleyse kızmaya hakkım yok şimdi
Ne kendime ne de sana
Suçlu Onlar...

Hasret senden banayken
Bitirmelerine izin verdiysen sevgimizi
Buram buram kırgınlık benden sana
Mısralarım arasına koymuştum mavi inciye
Kararttıysan görmeyip yıllarca
Öyleyse kızmaya hakkım yok şimdi
Ne kendime ne de onlara
Suçlu Sensin...

Notaları susturmuşsam duymak için sesini
Son sözün elvedaysa
Buna rağmen nefret etmeyip sevmişsem seni
Avuç avuç özür, tüm notalara

Sen yoksun diye azarlamışsam bu şehri
Gitmişsen dönüp bakmadan arkana
Sen koymuşsan mesafeyi
Kucak kucak özür, Ankara'ya
Öyleyse kızmaya hakkım yok şimdi
Ne onlara ne de sana
Suçlu Benmişim...

Ömrümü yollarına sermişim,
Körü körüne sevmişim
Artık suçlu aramayın
Suçlu Benmişim...

Kevser Serim 11/F

Masa Tenisi Çalışmaları

18 Mart Çanakkale Zaferi ve Şehitler Günü

12 Mart İstiklal Marşının Kabulü ve M. Akif ERSOY Günü

OKULUMUZ YENİLENİYOR

"Çanakkale Şehitlerine" Şiirini Okuma Yarışmasına 11/D sınıfından Ziyad Kuşen'le katıldık.

Şiir Olimpiyatlarına 11/ A sınıfından Aysu Varlı ile katıldık.

TÜBİTAK Bilim Olimpiyatlarına katıldık.

Cumhurbaşkanlığı himayesinde Kültür Bakanlığı tarafından hazırlanan "1915 Bir Hilal Uğruna" adlı gösteriye katıldık.

İlçemiz Kaymakamı Sayın Cumali Atilla 'yı makamında ziyaret ettik.

PANOLARIMIZ

Şiir Dinletisi Ekibimiz

Pi Günü Kermesimiz

Çay Odamız

Tribünler

Konser Çıkışı Özçekimi

EN seçilenler

Toki Yokuşu ve Leğen

Çok Çalıştık Çok

Pi Günüümüz

Kar Kış Neşe

YORUMSUZ

Selocanlar

YORUMSUZ

Sınıf Kapılarımız

CEVİZ AĞACI

Uyandığında karanlıktı, "zor bir gün daha başladı." diye düşündü. Pencereden baktığında, bahçelerindeki ceviz ağacını gördü. Cevizin kendisiyle aynı yaşta olduğunu hatırladı; "on beş, sen de on beş yaşındasın" diye mırıldandı.

Kahvaltıda biraz süt, biraz gevrekle, zaman kaybetmeden, karnını doyurdu. Anne sıkı bir kahvaltı yapmasını istiyordu ama sabah sabah bir şey yemek zordu. Annesinin üstelemediğine hem sevindi, hem içerledi. Kahvaltudan önce kimsenin "elini yüzünü yıka" demediğine de hem sevindi, hem içerledi, sonra boş verdi. Banyoda elini yüzünü yıkadı. Odasına giderek, üzerini değiştirmeye başladı. Giyinirken gözüne, ceviz ağacının sararan yaprakları ilişti. "Ceviz bütün kış uyuyacak; ben ise okul, dersler, sınavlar, yağmur, çamur uğraşacağım" diye düşündü. Yapraklarını döksem ben de yaza kadar uyusam diye düşündü. Kollarının dallara dönüştüğünü fark etti, kollarında yüzünde yapraklar vardı. saçları yerine yapraklar vardı, önce çok sevindi bahara kadar uyurum, yaşasın dedi, okul yok, sınav yok, yazın arkadaşlarla top oynarım, gece geç vakitlere kadar sitenin bahçesinde arkadaşlarımla sohbet ederim diye düşündü. İyi de bir ağaçken nasıl top oyalanabilirim dedi, korkmaya başladı, nefesi daralır gibi oldu, annesinin "Ali, Ali hadi artık servise geç kalacaksın" diye seslendiğini duydu, uyandı. Odasında yatağın üzerinde hemen uykuya daldığını, olanların rüya olduğunu anlayınca çok sevindi, sonra boş verdi. Servise doğru yürürken kendi kendinin arkadaşı oldu. Sahi neden insan kendisiyle konuşur gibi olurdu? Neden büyükler sürekli uyarırdı, derslerine çalış, yatağını topla, çantanı topla, ödevini almayı unutma. Ödev aman Allah'ım diye düşündü ödevini almayı unutmuştu, geri dönse servisi kaçırdı, telefon hah dedi annesine "Anne ödevi almayı unutmuşum onu okula getirir misin? 3. derse kadar getirmen gerekiyor dedi." Annesi "Ah Ali, Ah ben sana ödevini unutma demedim mi? Tamam merak etme" diye söylendi. Annesinin söylenmesine hem içerledi, sonra boş verdi. Servis geldi servise bindi, yerine oturdu. Yanındaki koltukta bir gazete gördü, servis şoförüne sordu "Mehmet ağabey, birinin gazetesi kalmış burada?", Mehmet cevap verdi. "Ali, sizden önce fabrikadan çıkan işçileri evine bıraktım onlardan biri unutmuştur, istersen okuyabilirsin dedi." Ali vay be, benden daha erken kalkan ya da tüm gece çalışanlar da varmış diye düşündü. Gazeteye biraz göz atayım dedi, bir haber ilgisini çekti, haber "Ergen Çocuklarınızla Kavga Etmeyin" başlığı taşıyordu. Yazıda anne ve babaların ergenlik çağındaki çocuklara nasıl davranacaklarını bilemedikleri, ailelerin sorunlar yaşadığını, anne babaların gençlerle iletişimde nelere dikkat etmesi gerektiği anlatıyordu. Gençler için de, yazıda tavsiyeler vardı. Anne ve babaların kendileri için en iyiyi isteyeceğini bilmeleri yanında, en iyiyi isterken nasıl isteyeceklerini, kendilerine nasıl davranmaları gerektiğini bilemeyeceklerinden sorunlar yaşayabileceğini anlatıyordu.

Annesini çok sevdiğini anladı, annesinin kendisine nasıl davranacağını bilmediğini bu yüzden zaman zaman yanlış davrandığını anladı, hem kendisindeki dalgalanmaları da fark etti, uyarsalar kızıyor, uyarmasalar içerliyordu, ergenlikte duygusal dalgalanmaların normal olduğunu öğrendi. Kendisiyle ne kadar çok konuştuğunun farkına vardı, hayat güzeldi, güneş parlıyordu, kulaklığını taktı, müzik dinlemeye başladı. "Ben Bir Ceviz Ağacıyım Gülhane Parkında" diyordu Cem Karaca. Gülümsedi, sabah gördüğü rüya aklına geldi. Düşüncelerinden ve kendi sesinden yorulduğunu fark etti, kendini duymamak için radyonun sesini iyice açtı. Hayat güzeldi. Ailesi, ağaçlar, arkadaşları, okul hatta sınavlar hayatı daha da güzelleştiriyordu...

Hansel Nihat Yılmaz 9/E

49 Bilgece

RUH DÖKÜMÜ

Zaman insanı büyütür mü yoksa değiştirir mi?
Aslında büyümek de değişmek değil midir?

Bir zamanlar ağlaya ağlaya değişmediğimi savunurken artık kucak açıyorum kendime, her değiştiğimde. İnsan hayatında bazı kırılma noktaları vardır. Öyle anlar gelir, insanın karakterini oluşturan o ana hatlar öyle parça pinçik olur ki kendini tanıyamaz olur artık insan. Ben de tanıyamıyorum artık kendimi. Önce parçalar dağılıyor sonra parçaları her bir araya getirişimde yeni ve başka bir ben çıkıyor ortaya. Kimi zaman suskun, yorgun ve tükenmiş; kimi zaman öfkeli, etrafını yıkıp geçen bir ben...

O herkese samimî davranan, dünya tatlısı maske; hep yüzümde ama içimde fırtınalar kopmakta. Bazen de dışa taşıyor o fırtınalar, darmaduman ediyor bin bir güçlkle yaptığım her şeyi. Odamı her toplayışım da eşyaların yerini değiştiririm ben. Hayatımı her toplayışım da da hayat, yap bozumun parçalarını değiştiriyor, yerine oturmayan parçaları yeniden biçimlendiriyorum. İşte size yepyeni bir hayat, yeni bir ben. Büyümekse bu, büyüyorum ben.

Sıkı sıkıya sarıldığım insanlardan vazgeçerek, düşerek, tökezleyerek, düşünmelerimi ve kendimi geliştirerek ya da bazen başladığım yere dönerek...

Büyümekse bu eğer, büyüyorum. Ve ben büyümekten korkmuyorum!

Kardelen ÇOLAK 11/E

KENDİMLE BAŞ BAŞA

Ortalığın sessizleştiği bu sonbahar gününde düşüncelerim yağmurun hızına eşlik edercesine birbirini kovalıyordu. İç sesim kafamın içinde çığlık çığlığa dolanıyordu gibiydi. Kendimi dinlememek için radyonun sesini biraz daha açtım.

Bazen beyniniz size kurnazca oyunlar oynar. Sizi başladığınız yere defalarca getirir. Bir olayın üzerinde tekrar tekrar düşünmenizi ister. Öyle zamanlar geliyor ki bazen iç sesim etrafımdakileri duyamayacağım kadar yükseltiyor sesini... Yine bir dalgınlık geliyor. Düşünceler kapana kısıtıyor beni. Hala canım yanmıyorsa, anılar seriliyor gözlerimin önüne bu defa. Kaybettiklerim, kahkahalarım ve herkesten gizlediğim göz yaşlarım... Artık duymuyorum müziğin sesini.

Bütün düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Yeni insanları düşünüyorum, yeni hayallerimi. Yeni hatıralara tutunmak için uğraşıyorum. Ama bekleyin, kim o konuşan, yine mi iç sesim?

Yaren EROĞLU 9/E

KAYBEDERKEN KAZANMAK

Her insan, sabahları uyanıp gözünü açtığında yeni bir güne yelken açar. Bazen bu yelkenli durgun deryada yüzer, bazen ise oradan oraya sarsılır durur. Kimi günler şimşekler çakar yelkenlinin başında, kimi günler kuşlar sevinçle uçuşur. Gece olup kıyıya yanaşıldığında ya zihin yorgundur, ya da kalp. Belki etrafınızda beyaz gece çiçekleri açar yıldızlar nur gibi parlar, belki de gökyüzü kara bulutlarla kaplanır. Bilemezsiniz. Bir yolda ilerlersiniz. Dudaklardan dökülen kelimelerin geri dönüşü yoksa yapılan işlerin de yoktur. Onarıma ihtimali vardır fakat elden giden şey geri geldiğinde asla eskisi gibi olmaz. Bir gemi yelken açtığında her seferinde farklı durumlarla karşılaşır. Hiç bir gün önceki günün aynısı değildir, sadece benzeridir.

Bu yolculukta maddiyat ve maneviyat kaybedilse bile elde mutlaka bir şeyler kalır. Nasıl Pandora'nın kutusu açıldığında kötülük her yere saçıldıktan sonra geride umut kalıyorsa, her şey kaybedilince de elde kalan tecrübe olur. İnsan hayatında yeni olaylara atılır. Yeni insanlar tanır, yeni dostluklar kurar. Arkadaşlarıyla, dostlarıyla birlikte. Yanlış adım atabilir, kendisine yanlış adım atılabilir. Kendi yaptığı yanlışlardan ders çıkarır, başkasının yanlışıyla da önlem alır. İnsan, yaşamı boyunca birçok sınava girer. Hayat sınavları, ehliyet sınavları, okul sınavları, iş sınavları... Başarılı da olabilir başarısız da.

Başarılı olduğunda mutluluğa kapılır, Daha iyisi olmaya da çalışabilir. Eğer başarısız olursa tecrübe edinmiş olur, eksiklerini kavramaya çabalar ve her yenilgisinden daha güçlü çıkarak küllerinden yeniden doğar. Kendisine daha düzgün bir yol çizer, aynı yelkenin rotasını değiştirerek yeni bir yolda ilerlemesi gibi. İnsanların hayatı kapsamlıdır. Acı, keder, sevinç, mutluluk, sağlık, huzur, huzursuzluk, üzüntü, sevgi, sessizlik, karışıklık, durgunluk... İçinde her şeyi barındırır tıpkı toprak gibi, tıpkı derya gibi. İyi anlarında da kazanır, kötü anlarında da. Gittiği yolları aklına yazar ki dönüşünde sıkıntı çekmesin.

Her birimiz birçok yoldan geçtik. Her yol bize yeni anlamlar kattı. Yollardan geçerken kazandıklarımız da vardır, kaybettiklerimiz de. Fakat her kaybettiğimizde yeni bir şey kazandık: tecrübe. Çünkü tecrübeler, kaybedilmişliklerin kazanılmışlığıdır.

ElifÇERKEZ 9/F

BİR ADAMA AŞIK OLDUM BEN

Bir adama aşık oldum ben,
Saçları gökleri delen,
Bakışları kalbimi yerle bir eden,
Yaşamama neden olan.

Bir adama aşık oldum ben,
Kalbime can verdi sesi,
Ruhuma merhem oldu kendisi,
Çünkü aşık oldum ben.

Bir adama aşık oldum ben,
Gözlerine bakamadığım,
Boynuna atlayamadığım,
Yüreğine dokunamadığım bir adama,
Aşık oldum ben.

Bir adama aşık oldum ben,
Bana baktığında kalbimi durduran,
Aynı zamanda yerinden çıkartan,
Deli bir adama aşık oldum ben.

Rumeysa KESKİN 9/F

SENİ YAZMAK DA GÜZEL

Her sabah uyanışında hatırımdasın,
Güne senle başlamak da güzel.
Sonra sol yanım sızlar, sen bendeki bıçak yarasisın,
Sen sensiz ama senin için yaşamak da güzel.

Soğuk kış geceleri var ya ne üşürüm,
Sonra aklıma gelirsin hayalinle ısınırım,
Her şeyi bırakırım kenara, seni unutmaktan kaçınırım,
Çünkü seni bir ömür beklemek de güzel.

Dört yanımda sevda pınarı dahi olsa,
Susuzum daima, seni isterdim yanı başımda,
Kalp yaşlarımı biriktirdim bu pınarda ama,
Gelmeyeceğini bilsem de seni özlemek güzel.

Şair oldum her kelimemi sana adadım,
Beklerken seni, saatimin tik taklarını saydım,
Kayboldum, ne seni ne de beni bulamadım,
Sana dizeler dolusu şiirler yazmak da güzel.

Anıl BORAN 11/F

TADINDA YAŞAMAK

Amaçsız yaşıyoruz çoğu zaman, ne istediğimizi bilmiyoruz. Ya her şeyi istiyoruz ya da hiçbir şeyi istemiyoruz. Ortamızı yok sanki de.

İşe yaramayan şeylere bağlanıyoruz. Bizi geliştirmeyenler hatta geriletkenler peşindeyiz. Bekliyoruz neyi, beklediğimizi bilmeden yaşamayı beceremiyoruz çoğu zaman. Neden böyleyiz biz? Neden sahip olduklarımız elimizden uçup gidince anlıyoruz değerlerini? Aptallık değil mi bu? Çoğu zaman sevgimizi hak etmeyenleri seviyoruz. Onlar için her şeyinden vazgeçmeye hazırken, arkalarını dönüp gittiklerinde üzülenin biz olacağını bile bile sevmeyi bile beceremiyoruz. Herkesin yardımına koşup, ellerimizi uzatıyoruz ama sonra, karşılığını bulamıyoruz. Hem elimizden hem de emeğimizden oluyoruz. Yufka yüreklerimizle kıymalı börek yapıyorlar sonra. Bu hayat iyilerin ve duygusalların yanında saf tutmuyor mu? Hayatta olmak, ayakta durmak için "gaddar" ya da yüreksiz, ciğersiz olmak mı lazım?

Ya da kendi kendimize ayakta durmayı bilmek ve yaşayabildiğimiz için şükretmek zorundayız. Hep daha iyisini istemek nedir? Olması gerekenlerle değil elimizde olanlarla yaşamaktan zevk almalıyız.

Mutluluğun tek yolu olur şükretmek. Sevmeyi, seilmeyi de öğretir bize. Hatta daha ileriye gidebilmenin yolunu çizer. Hayatın gerçek tadında yaşanmasını sağlar.

Aleyna SÜLE 11/E

漢語 汉语

ÇİKOLATALAR KIŞI SEVER

Nasıl severse insanlar kışı
Çocuklar yazı,
Kuşlar baharı,
Çikolatalar kışı sever.
Yenmez ya kışın dondurmalar
Alır yerini çikolatalar
Nasıl soğuk ister insan yazın,
Çikolata sıcaktır,yazın unutulur,
Çikolatalar kışı sever.
Nasıl erirler buzlar sıcakta,
Dayanamaz çikolata da.
Keyiflidir yağmuru izlemek,
Yanında çikolata olunca
Çikolata sıcaktır,mutlu eder,ısıtır,
Çikolata kış arkadaşdır

Z.Sude KARACA 9/F

HAYKIRIŞ

Sonbahar dokunurken ılık ılık tenime
Haff dağıtıyor saçlarımı
Sürükleniyor yapraklar ardımdan
Soğuk taşlar yosun tutmuş
Küskün artık güneşe
Bir de sen varsın sislerde
Tüm soğuğa meydan okuyan gözlerin ve sen
Tam karşımdalar şimdi.
Gökyüzünde tutmuştum seni
Gökyüzü benimdi
Sen benim
Nerden bilecektim bir gün kayıp gideceğini
Sen gittin gökyüzüm gitti
Oysa hep benim sanmıştım gökyüzü.
Denizlerde bulmuştum seni
Denizler benimdi
Sen de benimdin
Sen gittin, denizler dalga dalga
Şimdi sadece adın, kalan dudaklarımda.
Belki de ne gökyüzü benimdi ne denizler
Sen bile hiç benim olmamışken
Bunlar fazla hayaldi
Bak düştü şimdi bir yaprak daha
Artık tüm sonbahar, ayaklarımın altında.

E. Meyra KARACAKURT 10 /E

Anam, cepheye intikal edeli iki hafta oldu. Tabyamı bildirmek, özlem ve sevgilerimi iletmek için azıyorum mektubumu.

Ağabeylerimden sonra beni de Çanakkale'ye göndermekle yüreğine bastığın taşların ağırlığı biraz daha arttı. Son bakışını hiç unutmayacağım. O bakış birçok şey barındırıyordu. Hayatın zorluklarına karşı direnmiş, ikisinin ardından üçüncü oğlunu da cepheye göndermiş, geride kalan biricik kızını, Naciye'sini düşünen bir ana... İşte bu yüzden unutulmazdı o bakış.

Çanakkale'deki tüm fedakârlıkların, gayretlerin, olağanüstü çabaların tek bir gayesi vardır anam. O da düşmanı Çanakkale'den geçirmemektir. Lakin burada kaldığım iki hafta süresinde pek çok hakikatle yüz yüze geldim. Düşman dünyanın dört bir tarafından topladığı donanması ile boğazı zorluyor. Burada binlerce yürek, vatan toprağını koruyor. Bu adil bir savaş değil, onlar sayısız imkâna sahipken biz eski teçhizatlarımızla onlara karşı koymaya çalışıyoruz. Ben Gelibolu Yarımadası'nın ucundaki tabya olan Seddülbahir'deyim. Daha çok çarpışmak, vatanıma daha yararlı olmak istiyorum. Bombardımanların ortasında insan, kendisiyle hesaplaşıyor.

Anam sen hep derdin ya arkadaşın olur kardeşinden öte, işte sözünün anlamını burada öğrendim. Burada yüreği öyle güzel insanlar var ki sana, vatan yolunda tek yürek olmayı öğretiyorlar. Komutanından erine herkes, Gelibolu'yu korumaya çalışıyor. Şüphesiz bu vatanın evlâtları, inançlarını kaybetmezlerse muzaffer olacaklar ve vatanımızın başındaki kara bulutlar dağılacaktır.

Anam, bombardıman sırasında aldığımız hasarları gidermeye de çalışıyoruz. Vazifemiz, boğazın girişini Orhaniye ve Kumkale tabyalarıyla birlikte korumaktır.

Anam, bu mektubu sana kim okuyorsa sağ olsun. Ağabeylerim ve benim gibi evlâtlar yetiştirip cepheye gönderdiğin için sen de sağ ol. Beni ağabeylerimin durumundan da haberdar edesiniz. Senin ellerinden, kız kardeşim Naciye'nin gözlerinden öperim. Beni tanıyan herkese selâmımı söyleyin.

Bu vatan, böyle evlâtlara sahip oldukça ; kimse ona zarar veremez ve bu evlâtlar, vatanını böyle sevmeye devam ettikçe; kimse onları muzaffer olmaktan alıkoyamaz.

Oğlunuz...

26. Alay 3. Tabur

Seddülbahir / Çanakkale

Özlem ARICAN 11/E

GÖNÜLDEN

Güneş batacağını haber veriyordu yeşil bayırlara
Işıklar süzölmeye başlamıştı bile boz kaldırımlara
Sis dolduruyordu kalabalık caddeleri
Gecenin sahipleri belirginleşiyordu sırayla

Kararan göğe yükseldi yıldızlar
Nidalarla süslüydü bu gece ay
Mehtabınla aydınlandı gecem
Kondu gönlüme senden bir bahar

Yine dolandım ıhlamur tepelerinde
Seni gösterdi bana yeşil gerdanında meşe
Ne denli tatlı bir cennet ki o öyle
Adeta nurdan bir şal serdi gönlüme

Nihayet geldi senden bir haber
Gül kokunu müjdeledi bana seher
Sen gelmeden buluşamaz ki bu gözler
Bu kalp illa senden bir dem ister

Ağır adımlarla ilerledim sahile
Denizi seyrettim ellerimde bir demet gül ile
Uğultulu yeller esti yorgun bedenimde
Biraktım kendimi uykunun sessizliğine

Açıp gözlerimi seslendim denizin dipsizliğine
Umudum hep kalbimde hiç tükenmemek üzere
Sordum seni kuşlara hala "nerdedir" diye
Fısıldadılar kulağıma ölümün soğuk, sessiz nefesiyle

Kayboldum hatıra çöllerinde
Küllerden oluşmuş bir tepe,göz bebeklerimde
Süzölür yaşlarım gönlüme gönlüme
Var ol hep sen benim gönlümde

Bengisu ARSLAN 10/G

SENDEN YANA

Bu şarkılar hep senden yana
Hep sevdadan yana.
Ayrılık değmesin senin yakınlarına
Temmuz güneşi vursun kışlarda yarınlarına.
Sen hep kal yanımda,
Tenimde tuz kuşağımda ibrişim ol.
Şemsi arayan Mevlana'nın gözü
Halk içinde Yunus'un sözü ol.
Ama ne olursan ol kendin ol, benim ol.
Bir beklentidir aşk; koyu bir ceviz gölgesinde
Çekincelerden uzak seni düşünmektir.
Bir serçenin sesinde
Sen olmaktır aşk.
Senin yanındayken sıla
Uzaktayken yanında hissetmektir
Benden geçince, sen olmaktır aşk.
Kısık, ürkek bir sesin peşinde
Beklentilerim, ezberlerim hep senden yana.

Ökkeş KURT
Emek/Ankara

07.07.2012

yazmasam
biliyorum ki içimde bir şeyler eksik kalırdı.
ne söyleyeceğimi bilmesem
şehrin dar sokaklarında oyunlar oynayan
çocukların tekerlemeleri eksik kalırdı.
"ben bir yalan uydurdum duma duma
dum"
diye başlamasaydım hayata,
bir şeyler eksik kalırdı.
ihtimaller birer birer sayılsaydı hayatımda
sen eksik kalırdın,
sensiz oynanan tüm oyunlarda
ben eksik kalırdım.
ve o şehrin dar sokakları sessiz ve
tekerlemesiz kalırdı.
öyleyse katıl oyuna,
istediğin gibi gönlünce
oyna hayatımla.
hayatım..

Ökkeş KURT Tarih ÖĞRETMENİ

SÜRAHİYE SEVGİLERLE

Kafamdaki sorularla boğuşamayacak kadar yorgun düşünce, oturduğum sıcak köşemden kalkıp kitapların üst üste yığıldığı masaya yöneldim. Hangi kitabı seçeceğimin bir önemi yoktu. Elim rastgele birine uzandı. Masanın yanında duran ve şu eve geldim geleli bi türlü ısınmadığım sandalye, kırgın mı yoksa kızgın mı olduğunu anlayamadığım bir tavırla: "Gel otur." dedi. Oturdum. Kitabın kapağını açtım. İlk sayfa zaten sanki yıllardır zorla orda tutuluyormuşçasına ayrılıverdi kitaptan. Kaldırıp okumadım. Demek ki kendini bu kitaba ait hissetmedi. Olurdu, bazen öyle. Anlamak gerekirdi. İkinci sayfadan okumaya başladım.

Kaç sayfa okudum, hangi sayfadan sonra kalkıp odada dolanmaya başladım hatırlamıyorum. Muhabbeti kaldığı yerden devraldım. Gene sövmeye başlamışım birilerine. Annem de hep "hanım hanımcık ol." der ama şu içimdeki seviye yoksunu Eda, nerede bir boşluk bulsa hemen bozuyor ağzını. 'Hop!' dedim. 'Kendine gel.' Benden korkardı. Çekildi bir köşeye. Ne zaman uyuyasam sınırlarım tepeme çıkar, benden ne kadar varsa odama sığırdı. Aman estağfurullah, deli değilim. Zaten bu devirde herkes en az iki kişi, daha fazla olanlarını da gördüm.

Yatağa öylece uzanıp, gecenin sessizliğine isyan eder gibi geçip duran arabaları dinlerdim. Zaman zaman sinirlenirdim de. Yahu saat kaç olmuş git evine. Gitmezlerdi. Sonra bir kamyon bütün gürültüsüyle geçirdi. Çöp kamyonuydu bu. Ne zaman geçse, bir resim belirirdi beynimde. Kafam çöp kutusuna dönerdi. İçindeki bütün çöpleri atayım isterdim, usulca çöp kamyonuna yanaşırdım. Kamyon kapağını kapatır : "Sen onları belediye çöplüğüne götür, bu kamyonu sığdıramazsın." derdi. Kafamda bir ton çöp, gerisin geri dönerdim. Bir süre belediye çöplüğünü de aradım. Ama ne zaman oraya gitmeye çalışsam bir şekilde yolu kaybettim. Sonra da pes ettim zaten.

Yoldan geçen arabalar git gide azalırdı. Dayanamaz yataktan kalkardım. Odayı şöyle birkaç kere turlar, sonra koca duvara öylece asılmış aynada takılı kalırdım. "Sen" derdim. "Sen sadece bir hiçsin." Ayna durur mu yapıştırırdı cevabı: "Sen de öyle".

Belki de haklıydı. Ya da onu yok saydığımı sanıp bana kızmış da olabilirdi. Neyse derdim. Nasılsa şu soruların cevabını bir türlü bulamıyorum. ' Bu yazı böyle bitse yarım mı kalır ki 'dedi daha demin biri. Sanırım sürahiydi. Ses o taraftan geldi. 'Hayır' dedim. ' Bir son arayanlar kendi sonlarını buraya eklerler, sonun olmadığını düşünenler zaten bu duruma pek aldirmayacaklar. '

Eda DURAK 11/A

Küçükken bilmezdim bu yaşıma gelince bu kadar sıkıntı çekeceğimi, yalnız kalmanın, ağlamanın bu kadar acı vereceğini... Tek sıkıntım arkadaşlarım dışarı çağırdığında annemin izin vermemiş olması, evde oturmak zorunda kalışımı. Üzüntüm, babamın markette gördüğüm o çikolatayı almamasıydı.

Tek derdim, oyun oynarken arkadaşlarımın beni dışlamasıydı. (Şimdi bütün arkadaşlarım benimle ilgileniyor ya zaten: D) Şimdi de başka sıkıntılarım var. Mesela daha çok yalnızlık çekiyorum. İnsanların bazen ne kadar acımasızca davrandığını anlıyorsun. Yüzüne acıtan sözler konuşuyor, iyi niyetini tarumar ediyor, güvenini yok ediyor, aşık olmanı en geliyor, insanları sevmekten korkutuyorlar. Ki bunları bana küçükken anlatsalar "Ben öyle olmam." derdim. Öyle olmam sanırdım. Ama anlayamıyorsun küçüğüm. O zaman bunlara aklın yetmiyor ki benim hala aklım almıyor. Sevmek, sevilme, güvenmek bu kadar zor olmamalı değil mi?

Hayatın sadece matematik fasikülü çözmekten ibaret olduğunu düşünen ve buna inanan insanlar görüyorum. Büyümek kısıtlıyor. Hayal dünyanı... Yasaklar koyuyor. Sorumluluklar altında bırakıp hayal kurmana bile zamanın bırakmıyor. Bir şeylerin farkına varıyorsun yavaş yavaş. Keşke bunu hiç öğrenmeseydim, farkında olmasam diyorsun ne yazık ki büyümüşsün ve büyüyorsun, bunlarla yüz yüzesin. Tereddütlerin, güvensizliğin, korkuların... Artıyor. Baş edemiyorsun. Şimdilerde, ergin bir insan olmak güzel geliyor. Ergin bir insanın sorumlulukları aklıma gelmiyor. Bunu düşünemiyorum. Düşünmek de istemiyorum aslında. Büyümek de istemiyorum. İstemiyorum. Çünkü "Büyükler gerçekten çok tuhaf oluyor."

Ayşegül DOĞAN 10/F

SÜTLÜ ÇİKOLATAM

Günler, aylar, mevsimler geçer. Dertlerin mevsimini sever çikolatalar. Severler çünkü tutunma dalıdır insanlar için. Bakarsın öyle bir zaman gelir, insanın o kakao kokusundan başka dostu kalmaz şu hayatta. Hayat acımasızdır, lakin yaşamasını bilene ne hoş! Fakat geçiyorsa günlerin annesiz kalmış bir çocuğun masum bakışları gibi, geçiyorsa günlerin yağmur yağmamış bir toprak gibi ve tek başına içtiğin kahvenin, yanındaki bir acı çikolata gibi, hayatın da acı be arkadaş.

Kahve acı... Çikolata acı... Hayat acı... Aşk acı...

Yaşamasını bilene ne hoş değil mi hayat? Mutlu olabilene, sevene, arayana, sorana, vefalıya... Doğru ben de gelecektim, ama sen hani gitmeyecektin? Tamam gittin. Hani her gün gelecektin? Gelme, arasan bile yeter. Şu telefon, şu kapı, sehpanın üzerinde duran bir fincan kahve, sensiz kaldı... Oda boş, duvarlar sessiz, sohbet yok, her şey sükûn. Böyle mi sözleşmiştik ayrılırken. Hani hiç küsmeyecektik, hani hiç kırmayacaktık birbirimizi, hep dost kalacaktık. Kaçan otobüsün arkasından beraber koşacaktık, yağın yağmurun altında beraber ıslanacaktık, hani bir gazozu iki pipetle içecektik... Bize ne oldu da bu hale geldik...

Ne otobüs var... Ne yağmur var... Ne gazoz var... Dostluk ne acı...

Sütlü çikolata gibi severdim seni. En sevdiğimdir, bilirsin sen. Ama şimdi yokluğun, çok belli ediyor seni. Tam mutluyum artık unuttum diyecekken yine geliyorsun aklıma. Hani vardır, mutlusundur ama hiç mutlu değildir aslında. Kalbin, ruhun, yüreğin bir hücrede zincirle bağlanmış mahkûm gibidir. Bir de bilemezsin neden böyle duygularının ezildiğini, işte en kötüsü de budur arkadaşım. En kötüsü bu. Boş bakışlarla bakıyorum etrafa. Kalabalık bir sokağın ortasında çaresizce durmuş seni bekliyorum. Ağlıyorum. Ama neden ağladığımı bilmiyorum. Neden yok, sonuç var ama nedensiz bir sonuç bize ne yarar?

Tamam, tek günahkâr siz değilsiniz sonuçta. Ben de yaptım hatayı elbette. Çok değer verdim insanlara, çok güvendim...

Uçurumdan atladığımda, açılacağına kesin inandığım paraşütüm gibiydi insanlar. Ah insanlar! Ne kadar da gurursuz, ne kadar da vicdansızlar. Ne de çok kalbimi kırdılar, kanattılar, ağlattılar. Kimi zaman neşelendirdiler fakat sonuç yine hüsrân...

Zaman geçse, ben akıllansam... Açılrsa ardına kadar kapılar, gölgen düşse halıya. Elinde bir sütlü çikolata; enerjim olsan, mutluluğum olsan, hep benim olsan Sütlü Çikolatam...

Hilal KÖRPE 9-F

SEN

Ne yazsam ne karalسام kâğıda
Seni anlatmam
Çünkü o gözlerin
Güldüğün de kısılan o gözlerin
O gözler bir tek senin

Gülüşün ayrı bir dünya
İçinde kaybolduğum
Hem gidip hem kalmak istediğim
Gülüşün en büyük ikilemim.

Sesin huzurun ta kendisi
Sesinde yaşamak isterim
Kendinden geçerek şarkı söylerken
Sesini tanır yüreğim
Sesinde yaşamak isterim

Sen her şeyimin sebebisin
Olanım da olmayanım da
Canımı yakan da sensin
Gözlerine dalıp gittiğimde
Seni yine ve yeniden severim

Rabianur AKTAY 9/F

